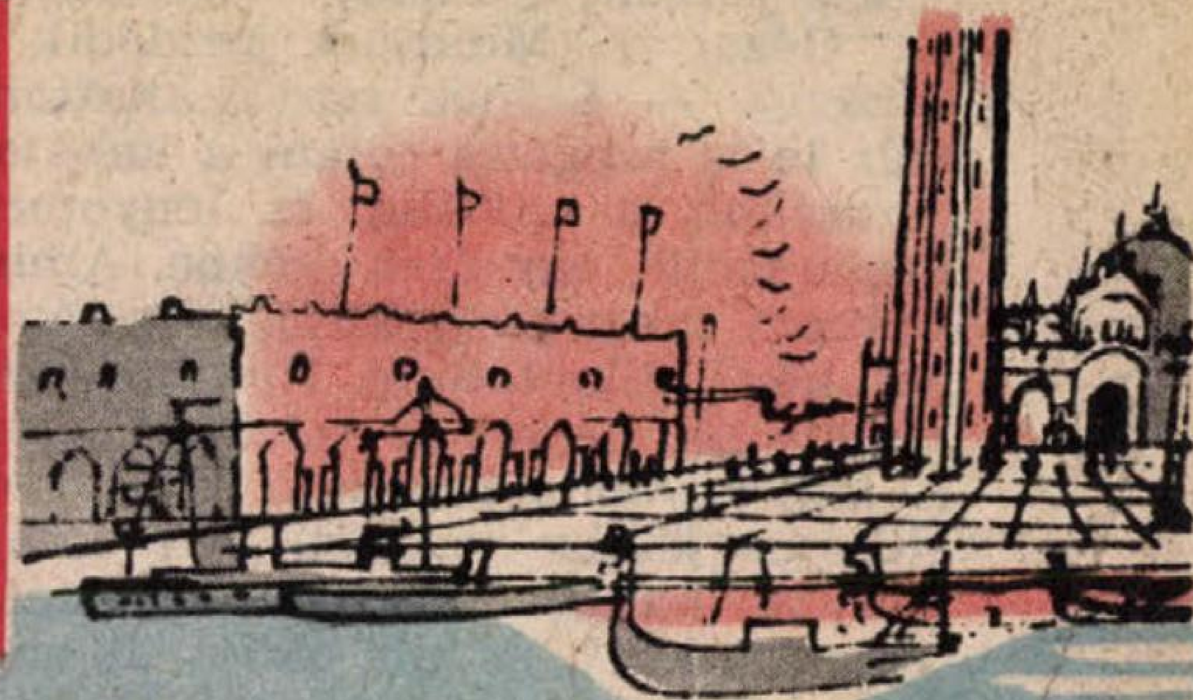
XIX. évfolyam 12. szám

Ára: 1 forint

1963. március 21

Ludas Matyi

POLARIS USA

KENNEDY

A velencei gondolás

Szűr-Szabó József rajza

Gyorsan, gyorsan! — nyitott ajtót Géza. — Mindjárt kezdődik a verseny. — Szóhoz sem juthattam, már le is rángatta rólam a kabátot, betuszkolt a szobába, és lenyomott maga mellé, egy üres székbe. Amint szemem megszokta kicsit a sötétséget, körülpillantottam. Nyolcan-tízen foglaltunk helyet a televízió előtt. A képernyőn a népszerű TV-híradó előzetes jelzése pergett. Síri csendben. A hangot teljesen „levették". Vajon miért? És mi okból ül az a férfi háttal a képernyőnek? Oldalba böktem házigazdámat és a fura viselkedésű ember felé intettem.

— Ő a hunyó — tájékoztatott Géza. — Háztömb-bajnok. Most csúcsjavításra készül.

— Semmit nem értek az egészből — súgtam vissza.

— Nem baj — felelte türelmetlenül. — Maradj nyugton és figyelj. Magadtól is rájössz majd a játékszabályokra.

Ekkorra a képernyő már a híradó első számát mutatta. Egyidejűleg pokoli gyors párbeszéd kezdődött a játékmester szerepét betöltő Géza barátom és a készüléknek háttal ülő férfiú között.

Géza: Diplomáciai esemény.

Hunyó: Impozáns épület főbejárata a színhely?

Géza: Nem.

Hunyó: Díszterem belseje?

Géza: Nem.

Hunyó (úgy látszik, háromszor kérdezhet): Repülőtér?

Géza: Igen.

Hunyó (önelégülten hadar): Hatalmas repülőgép gurul a betonon. Félfordulatot tesz. Beáll az érkezési helyre. Légcsavarok utolsót pörögnek. Kerekes lépcsőt gurítanak a repülőgép ajtajához. Ajtó nyílik. Férfi kilép. Kalap a kezében. Haját megborzolja a szél. Megnyerően mosolyog. Barátságosan integet. Megindul lefelé. Mögötte mások. Lenn négyen-öten várják őket. Hajadonfővel. Mögöttük mások. Virágcsokrokkal. Szívélyes, baráti kézfogások. Együtt ki az autókhoz. Udvarias beszállás. Autók elrobognak. Az utolsó kocsi hátulját látjuk. Kész.

Géza: Egy hibapont. Csókolózás is volt... Most ismét diplomáciai esemény.

Hunyó: Impozáns épület főbejárata a színhely?

Géza: Nem.

Hunyó: Díszterem belseje?

Géza: Igen.

Hunyó: Csak ketten ülnek?

Géza: Igen.

Hunyó (magabiztosan): Szerződés, vagy megállapodás ünnepélyes aláírása. Nagy asztal mögött két férfi. Lassan, megfontoltan odakanyarítják nevüket egy-egy paksaméta aljára. Hátuk mögül sok álló ember elégedetten néz a lencsébe. Elegáns ifjú behajol és leitatja az aláírásokat. Erre a két férfi feláll, szembefordul, mosolyogva kezet ráz. Esetleg ölelés. Hátuk mögül sok álló ember változatlan derűvel néz a lencsébe. Kész.

Géza: Hibátlan... Most nehézipari hír van a képernyőn.

Hunyó: Vasipar?

Géza: Igen.

Hunyó: Öntöde?

Géza: Nem.

Hunyó: Akkor csakis hengermű lehet. Görgőkön rövid, tömzsi, vörösen izzó vasdarab szaladgál. Fel-alá. Két henger időnként maga közé kapja. Minden ilyen találkozás után a vastuskó hosszabb lesz és soványabb. A végén egy hosszú pántlikát látunk. Ez lett belőle. Kész.

Géza: Egy hibapont. Kifelejtetted, hogy olykor valami hintőporral is besózták... Most kulturális hírt mutatnak.

Hunyó: Kiállítási csarnok?

Géza: Nem.

Hunyó: Vidéki színház?

Géza: Nem.

Hunyó (ujjongva): Akkor feltétlenül szobrász-műterem. A mestert látjuk, amint készülő, nagyformátumú szobra agyagmintáján matat. Két lépést hátrál és összevont szemöldökkel, fanyar-kritikusan szemléli alkotását. Egyes szobrokat külön-külön is megmutat a kamera. Mielőtt azonban alaposabban szemügyre vehetnénk őket, mindig sötétbe borul a helyiség, a szobroknak csak kontúrjait látjuk, s ráadásul még körbe is forognak talapzatukon. Kész.

Géza: Hibátlan. Az utolsó hír mezőgazdasági. Vállalod rákérdezés nélkül?

Hunyó: Megpróbálom. Rengeteg, tülekedő, repdeső baromfinak eledelt szór fehérköpenyes asszony?

Géza: Nem.

Hunyó (idegesen): Ugyanez dundi malacokkal, férfi etetővel?

Géza: Nem. Még egy kísérleted van.

Hunyó (kétségbeesetten): Saját erőből épített valaminek a tetején cserepeket rak fel két téesz-tag?

Géza: Gratulálok. Telitalálat.

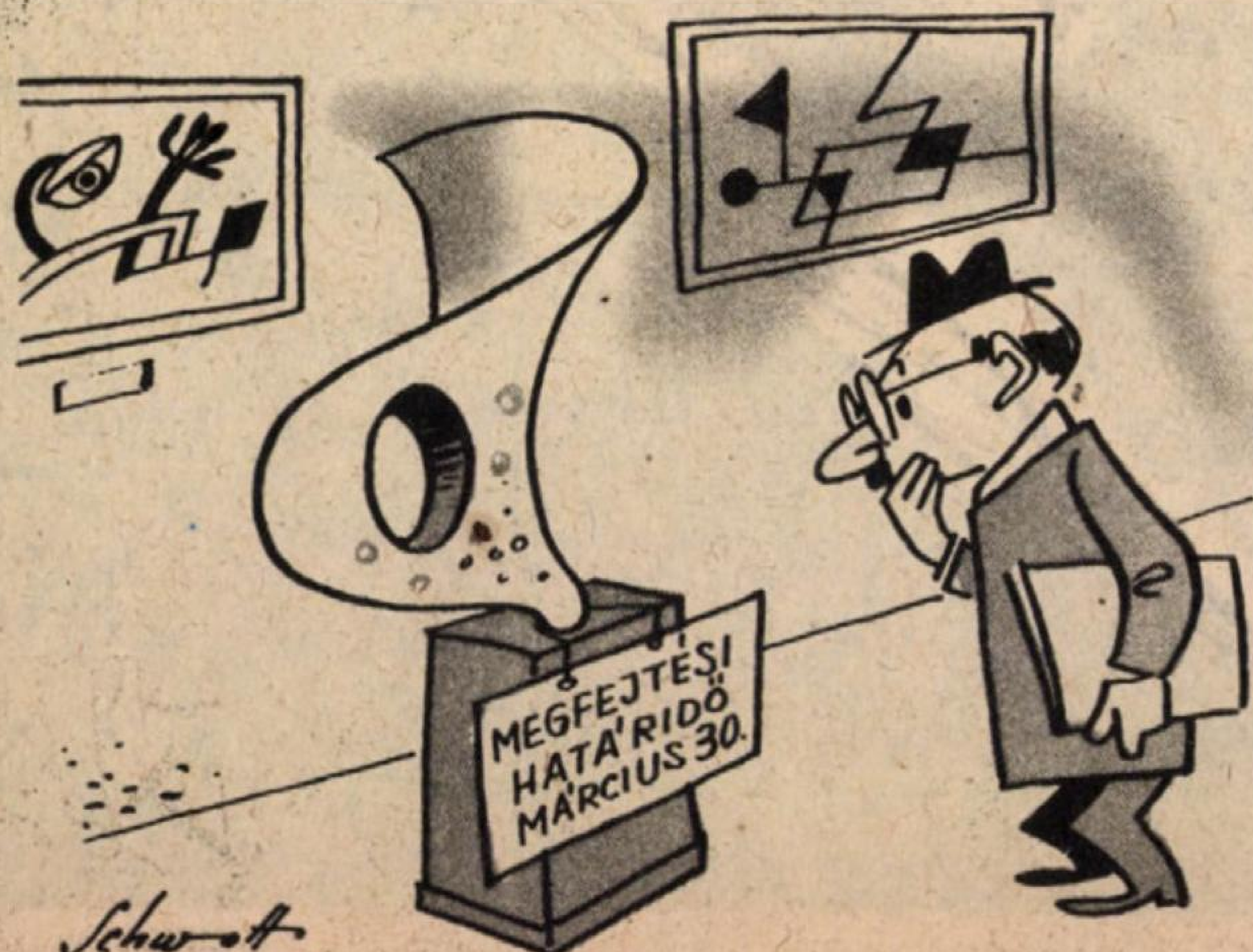
— Nos, mit szólsz hozzá? — kérdezte ezután Géza, felém fordulva, büszkén.

— Nagyon tud — feleltem elismerően. — Biztos, hogy már legalább három hónapja van televíziója.

Kürti András

Egy absztrakt kiállításon

Schwott Lajos rajza

Jól induló házasság

Kaján Tibor rajza

KI VETTE A GOLYÓSCSAPÁGYAT?

Az alábbi történetet egy külföldi lapból vettük át.

M. P. orvos, egyébként FIAT kiskocsi tulajdonos, felkereste az AUTO kereskedelmi vállalatot, s azt az óhaját nyilvánította, hogy egy golyóscsapágyat szeretne vásárolni. Az eladó szolgálatkészen nyújtotta át neki a kért cikket, mielőtt azonban végérvényesen átadta volna, megkérdezte a vevő nevét és lakhelyét. Miért van erre szükség?

— Elvi álláspontról van szó — magyarázta az eladó. — Ellenőrizzük vevőinket.

A boldogtalan orvos tiltakozott. Rögtönzött vitát indított a bürokrácia elleni harc szükségességéről, s ki-

fejtette, hogy nincs olyan törvény vagy rendelet, amely kötelezné a vásárlót, hogy „felfedje inkognitóját". Sajna, minden erőfeszítése meddő maradt. Az eladót nem volt képes leteríteni elvi álláspontjáról.

Ekkor az orvos a vállalat vezetőségéhez fordult. „Fent" azt mondták neki, csupán merő formaság az egész, mondhat, amilyen nevet csak akar.

Az orvos megadta magát, s bediktálta: *Brigitte Bardot, Párizs.*

A legközelebbi vásárláskor elölről kezdődött a huzavona. P. doktor végül is kényszerűen belenyugodott a megváltozhatatlanba, s újból bediktálta nevét, ezúttal: *Charlie Chaplin, Genf.*

Még kétszer vásárolt az AUTO Kereskedelminél: a „kötelességét mindenáron teljesíteni akaró" eladónál, egyszer mint *Joszif Sztálin (Moszkva)*, majd pedig mint *Csang Kaj-sek (Tájvan)* mutatkozott be.

Az ügyben azonban hamarosan baljós fordulat következett be: körülbelül egy hónappal ezelőtt P. doktor autólámpát akart vásárolni a szóbanforgó cégnél. Az eladó szokás szerint megkérdezte: Neve?

— *Jézus Krisztus* — hangzott a felelet.

Pár pillanatig nyomasztó csend támadt. Az eladót szemmel láthatóan mardosta a kétely. Az igazgatóért küldött, aki néhány pillanat múlva meg is jelent, s a következő ünnepélyes szavakat intézte a vevőhöz:

— De kérem! Maga nem Jézus Krisztus. Jobb lenne, ha egy másik nevet mondana.

Az orvos makacskodott, s egyáltalán nem volt hajlandó „személyazonosságát" megváltoztatni. Az igazgató sem tágított. Végül az orvos türelmét vesztve erélyesen megkérdezte:

— Minek alapján állítja, hogy nem vagyok Jézus Krisztus? Honnan veszi, hogy hazudok?

— Onnan — felelte az igazgató —, hogy tudom, Jézus Krisztus már meghalt.

Az orvos ránézett az igazgatóra, vállat vont, s szótlanul távozott az üzletből — autólámpa nélkül.

Az igazgató méltatlankodva kiáltott utána: Méghogy Jézus Krisztus! Úgy látszik, hülyének néz bennünket.

Elégia

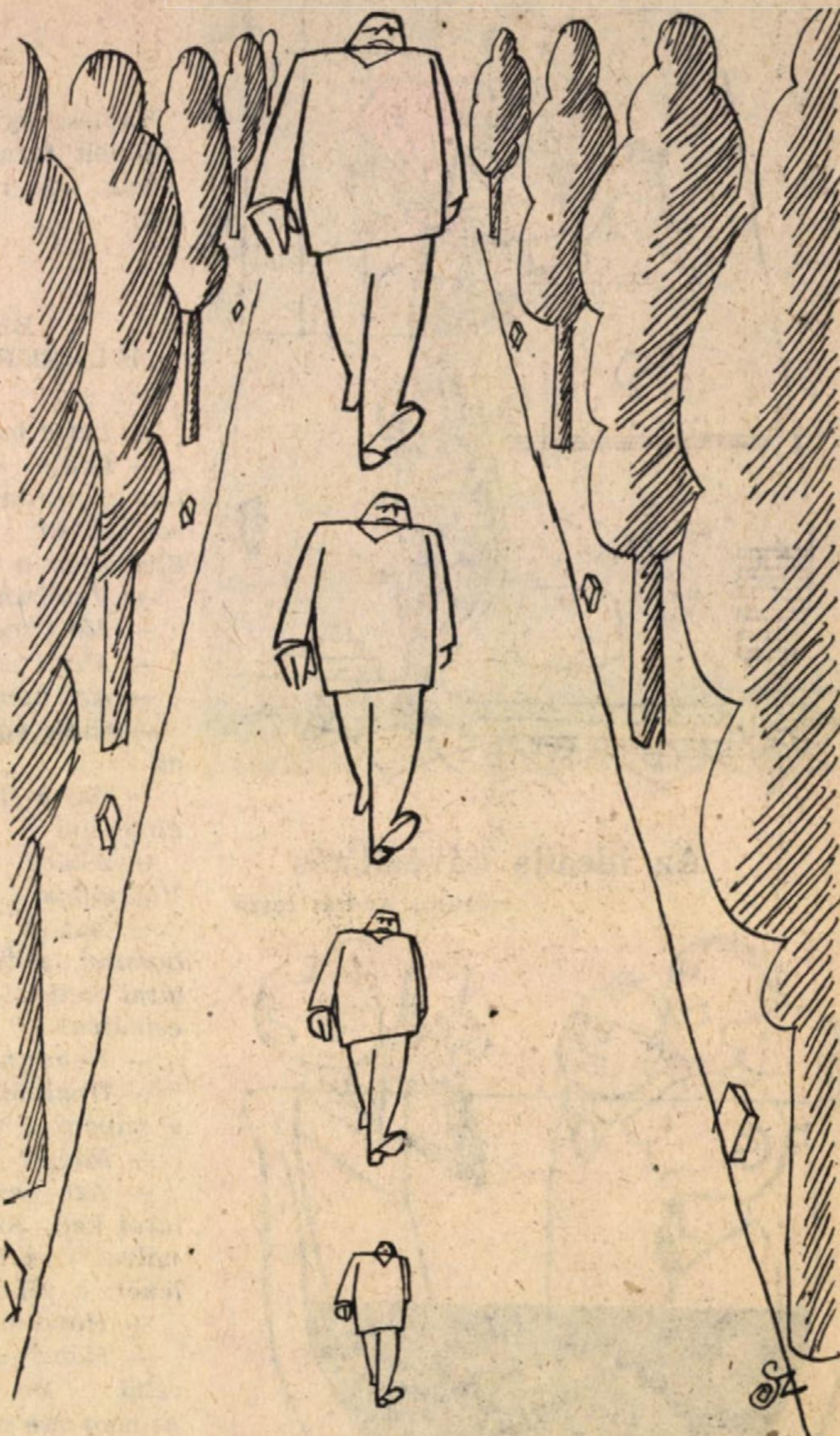
Van, amit egyedül nem érhet el az ember,
amit nem érnek el,
csak ketten,
ami egynek mindig elérhetetlen.

O, egyedül, egyedül
nem érem el én se,
kezem kinyújtom érte,
hiába,
arcom már zöldül-kékül,
s nem érem el,
nem érem el hátmosókefe nélkül.

Darvas László

Fordított perspektíva

Szűr-Szabó József rajza

Mennél közelebb kerül, annál kisebbnek látszik...

Szabadalom

Vasvári Anna rajza

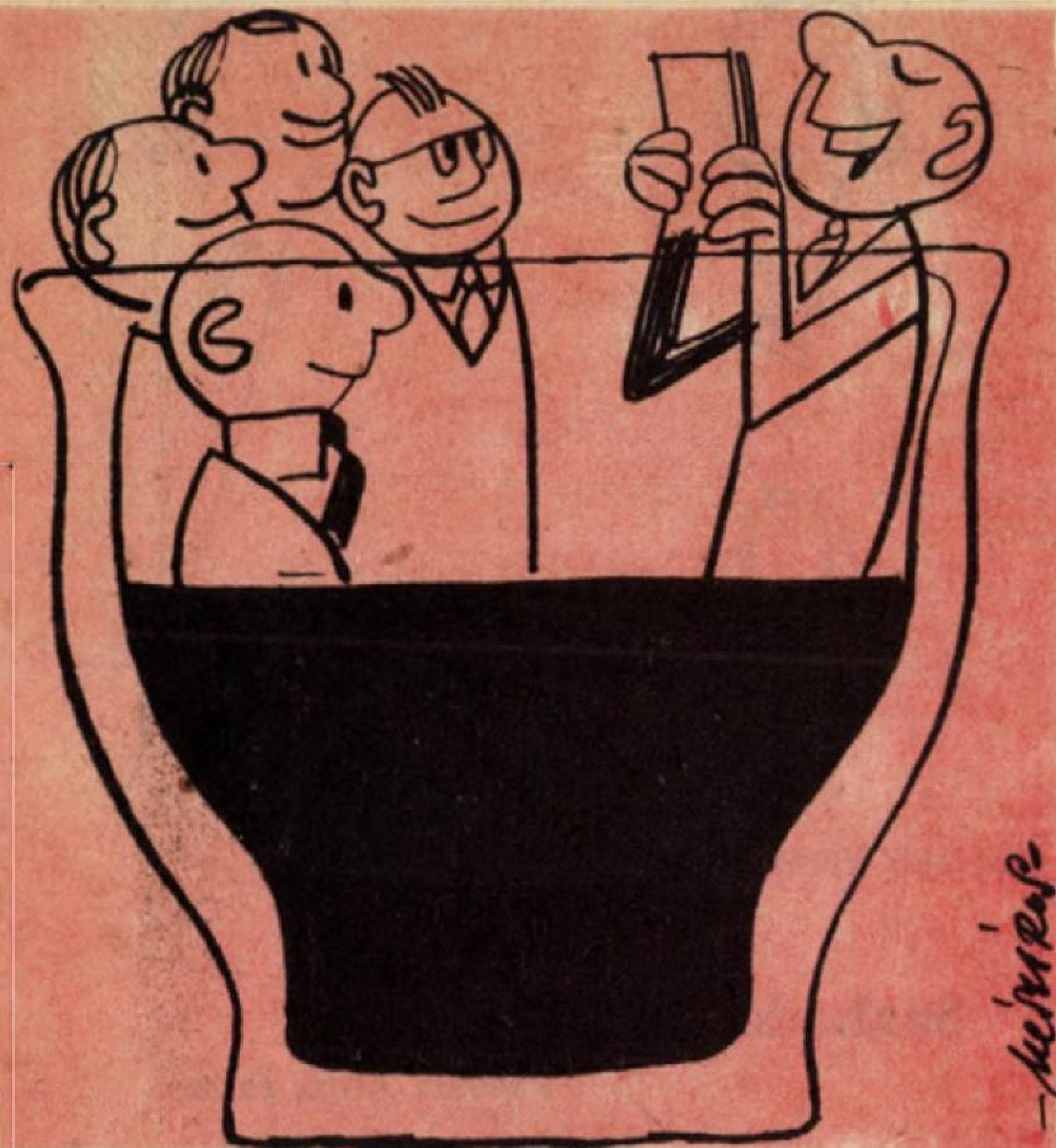
Ipari formatervezés

Balázs-Piri Balázs rajza

Az ideális kávéellátás

Mészáros András rajza

Hosszú értekezletekre

Művelt társalgó

Ha lesz egy kis időm, megírom a „Művelt társalgó" című könyvemet. Íme, egy részlet készülő művemből:

BESZÉLGETÉS FILMEKRŐL, KÖNYVEKRŐL

— Látta már a .... című filmet?

— Eddig kétszer láttam... Egyszer szinkronizálva... Egyszer szinkron nélkül... Utálom a szinkront... Elvesznek a nyelvi finomságok...

— Valóban olyan jó?

— Jó? Csodálatos!

— Miről szól?

— Azt nem lehet így elmeselni...

— Csak egészen röviden mondja el!

— Azt a filmet nem lehet röviden elmeselni...

— Akkor mesélje el hosszan... Van időnk...

— Azt a filmet nem lehet sem hosszan, sem röviden elmeselni, azt látni kell... Ahogyan az meg van csinálva!

— Nem unalmas?

— Unalmas? Olyan izgalmas, hogy a szívem a torkomban dobogott...

— Miért? Mi van benne?

— Azt nem lehet elmondani, azt látni kell. Ahogyan az meg van csinálva! Van benne egy csodálatos jelenet: a főhős megy, megy...

— Hova megy?

— Hova? Azt nem lehet így elmeselni... De ahogy az megy! Ahogy az meg van csinálva!

— És mondja.... könyvét olvasta már?

— Most olvasom harmadszor. Eredetiben is olvastam, úgy sokkal jobb: nem vesznek el a nyelvi finomságok...

— Jó könyv?

— Jó? Csodálatos!

— Miről szól?

— Azt nem lehet így elmeselni...

— Csak egész röviden mondja el! Dióhéjban...

— Ezt a könyvet nem lehet röviden, dióhéjban elmeselni...

— Akkor mesélje el hosszan... Nagyon kíváncsi vagyok!...

— Azt a könyvet nem lehet sem hosszan, sem röviden elmeselni, azt olvasni kell... Ahogy az meg van írva!

— Nem unalmas?

— Unalmas? Olyan izgalmas, hogy majdnem beleőszültem...

— Miért? Mi van benne?

— Azt nem lehet elmondani, azt olvasni kell. Ahogyan az meg van írva. Van benne egy csodálatos jelenet: a főhős megy, csak megy...

— Hova megy?

— Hova? Azt nem lehet így elmeselni... De ahogy az megy, ahogy az meg van írva!

— Ebből a könyvből csinálták a .... című filmet?

— Igen.

— Jó?

— Csodálatos!

— Miről szól?

— Azt nem lehet így elmeselni...

(És ez így megy végkimerülésig.)

Mikes György

Jucika korai randevúja

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Zenélő doboz

Szeretném tudni, hogy miért szólnak bele az én egyéni gyermeknevelési módszerembe? Mert beleszólnak. Beleszólnak az összes budapesti nagyáruházak és játékboltok.

Én a gyerekemnek csak olyasmit ígérek, amit meg is tudok tartani. Így például banánt csak akkor ígérek, ha előzőleg már körbejártam a várost és nyugodt szívvel állíthatom, hogy van. Paradicsomot is csak akkor ígérek, ha már be is szereztem, még az almával is óvatos vagyok, mert mit tudom én?...

Mégis, eddigi csodálatosnak vélt jótulajdonságaim ellenére, ma kiderült, hogy én egy léha, felületes, könnyelmű teremtés vagyok és rossz anya! Ezen nincs mit szépíteni. Ne is vigasztaljon senki.

Rossz anya vagyok. Ma reggel egy zenélődobozt ígértem a gyermekemnek. Ígéretet tettem előtanulmányok nélkül. Hallatlan könnyelműség! Néhány órával később ott álltunk az „Úttörő Áruház" játékosztályán — a gyerek, az apja és én. Kértünk egy zenélő dobozt. Tegnap adtuk el az utolsót, de a jövő héten talán ismét kapunk... — felelte az eladó, aztán így folytatta: — Tessék talán egy szép biciklit venni a babának, azon is van csengő, nemcsak a zenélő dobozban...

Elmentünk egy másik boltba, aztán egy harmadikba, negyedikbe... Délután ötkor ázottan, tépetten, éhesen, lesántulva azt mondtam a gyerekemnek: nem tehetek róla, hidd el, én ártatlan vagyok, én nem így akartam...

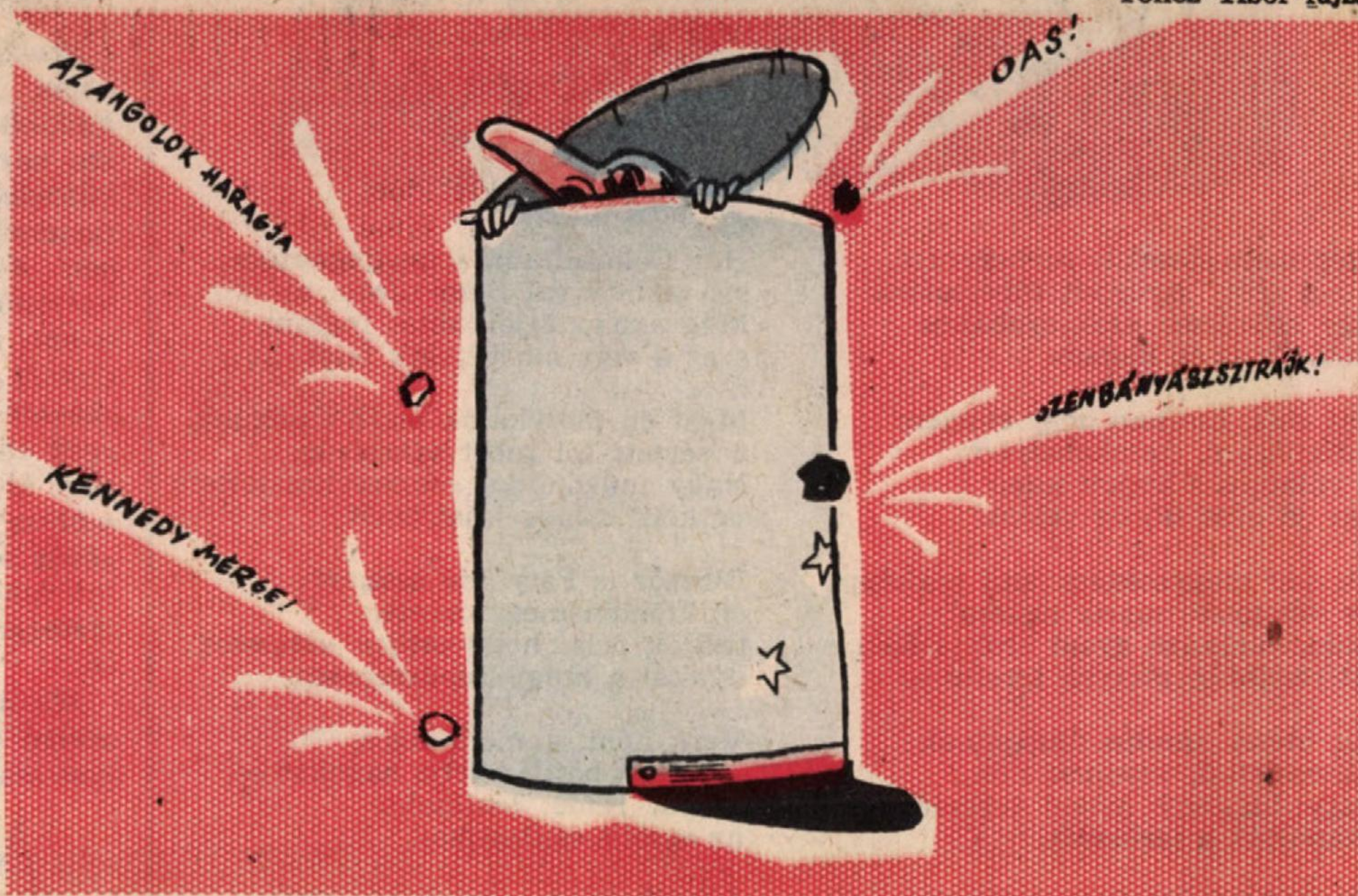
A gyerek először szomorú volt, aztán ordított, később bőgött, majd szóba sem állt velem.

Végül is (és ez volt a mentőöv, melybe nagy keservesen belekapaszkodhattam) estére a sok izgalomtól, csalódástól olyan éktelenül rossz lett, hogy sikerült elhitetnem vele: leállították az országban a zenélő doboz-gyártását, mert megtudták, hogy tulajdonképpen ő nem is érdemli meg a zenélő dobozt.

ZSOLNAY HÉDI
II., Vörös hadsereg u. 50.
Budapest

De Gaulle védekező állásban

Tonez Tibor rajza

Nem közölhető kéziratot küldtek

F. Tibor, Bp. XIII., Szekszárdi u. — I. Zsigmond, Abony, — St. János, Bp. VIII., Vajda P. u. — V. Janka, Gödöllő, — S. István, Bp. XXII., — K. Sándor, Nyíregyháza, — Zs. Barnabás, Jászágó, — U. Sándor, Bp. XIV., Thököly u. — B. Lajos, Debrecen, — A. Gy. Érd, — Sz. Magda, Balatonszárszó, — B. Ottó, Törökbálint, — A. Attila, XIII., Róbert K. krt. — D. László, Bp. II., Nagybányai u. — K. Zoltán, Bp. XIII., Váci u. — S. Imréné, Magyaróvár, — K. Gyula, Bp. XIV., Hungária krt. — V. Vince, Szombathely, — O. Károly, Szolnok, — B. Mihály, Celldömölk, — S. László, Gellérháza, — F. Ferenc, Pomáz, — P. Béla, Kovácsvágás, — N. András, Bp. XX., — R. Zsóka, Bp. XII., Eötvös L. u.

Pesti tudósítónktól

Egy cseppet sem csodálkoznék, ha egy napon a rádióműsorban ezt olvasnám: 17.00: Hírek. Időjárásjelentés. (Ism.)

* *

Ismerősömet orvosi javaslatra a balatonfüredi SZOT-szanatóriumba utalták be gyógyüdülés céljából. Az illető nem egészséges, szív- és cukorbeteg. Sajnos, a gyógyüdülésből nem lesz semmi sem, mert az említett szanatórium orvosi bizottsága a következő döntésről értesítette a beteget:

„Csak akkor vesszük fel, ha cukorbetegsége miatt szigorú diétára nincs szüksége, mert diétánk nincs." A bizottság elnökének olvashatatlan aláírása, pecsét...

Ha nem láttam volna az írást a saját szememmel, nem hinném el. Diétás kosztot hovatovább minden jobb étteremben lehet kapni, nemhogy szanatóriumban...

Várom a következő szanatóriumi döntést a beteg ügyében:

„Felvesszük, de orvost hozzon magával!"

* *

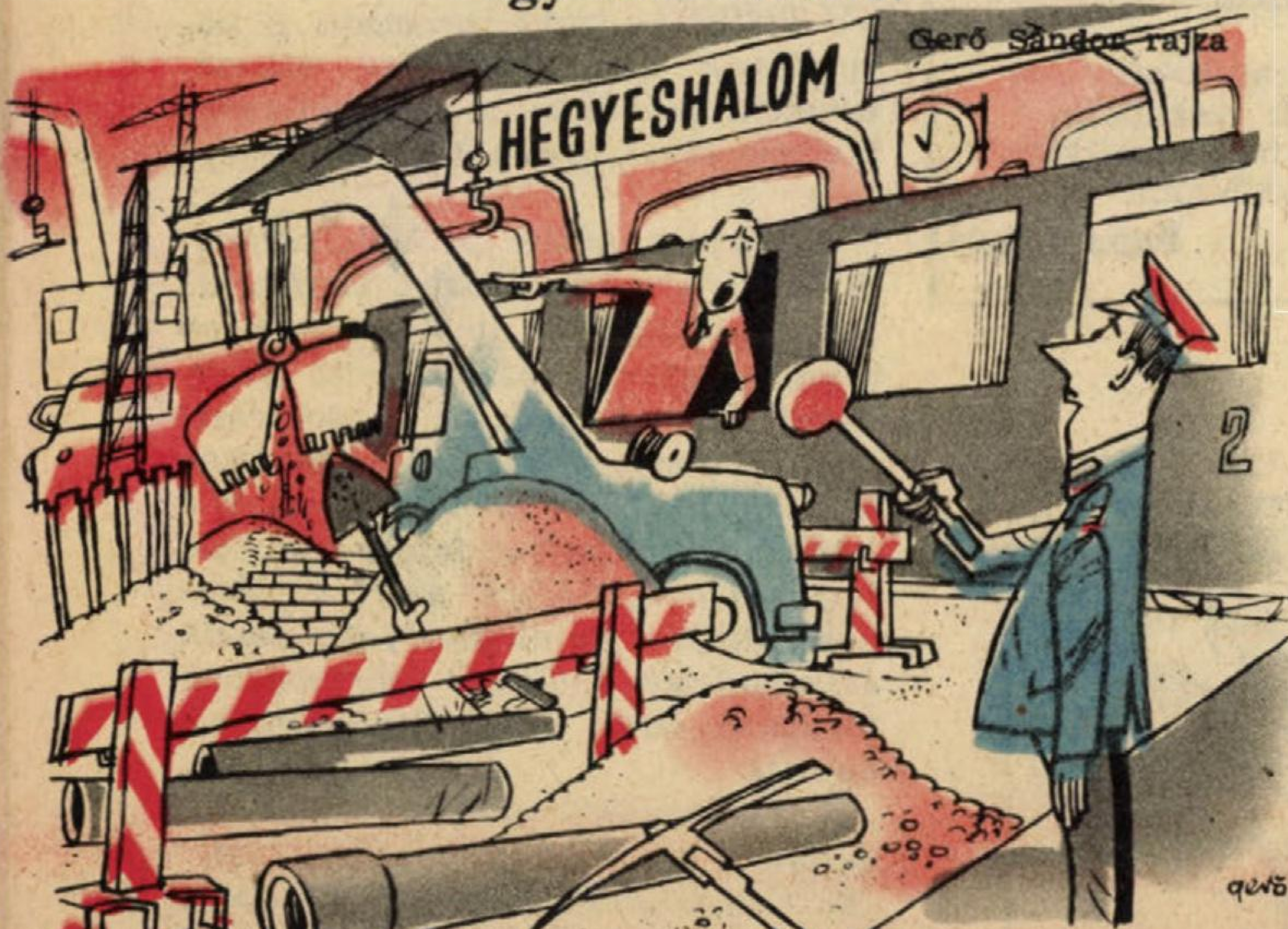

Sokat gondolkoztam azon, hogy Kabócziában miért nincs operairodalom. A kabóczoknak számos kitűnő zeneszerzőjük van, még sincs egyetlen operájuk sem. Később felvilágosítottak arról, hogy ebben az országban tilos a leszámolás, megtorlás, a bosszú és az átok.

f. l.

Így már érthető!

Gerő Sándor rajza

– Mi az a nagy rendetlenség itt?
– Aluljáró épül Budapesten az Astoria előtt.

Önálló est

(Balitz Levente rajza)

Még nem sikerült révbeérnem,
nincs szép, nyugodt főbérletem.
Egy külvárosi szűk szobához
kötődik az én életem.

Ott élek, honnan hogy elérjem
kávéházam, munkahelyem,
a villamos a kopott sínen
egy jó órát döcög velem.

De már megszoktam; ami végképp'
és sehogyse tetszik nekem:
Mint burjánzó gyom árok szélén,
itt rengeteg pletyka terem. —

Az utcán sámlin üldögélnek
ráncoskelkű, kíváncsi nők,
vagy függöny mögül leskelődnek,
szapulják a járókelőt.

Tudják mi történt tegnap óta,
valótlan, de friss híreket.
Itt kollektív fantáziával
születnek a történetek.

Ki udvarol, ki udvaroltat,
kit csókolnak a kapuba',
ki tart eljegyzést, lakodalmat,
kit vert meg tegnap az ura,

mikor jár haza, mit vásárolt,
honnan van pénze, hogy keres,
kinek tetszik az ifjú özvegy,
kit szarvaz fel a fűszeres,

ki a beteg és kit temetnek,
kinek lesz holnap gyereke,
s kitől?! — ők mindezt tudni vélik.
A pletyka utcánk szégyene...

Girhes szúnyogból elefántot
hizlalnak itt órák alatt.
Hírbe hoznak és tovább adják
csámcsogva a rágalmakat. —

Eddig én még csak mosolyogtam,
nem érdekelt ez a dolog,
néha a sok, vad képtelenség
bevallom, hogy mulattatott.

De most, hogy nyelvük rajtam kezdték
köszörülni e vén banyák,
— Ha megsebzik az ember testét,
jobban érzi a más baját. —

Hát föllázadtam, s megfogadtam:
szó nélkül ezt nem tűröm el!
Még aznap éjjel tollat fogtam,
s ez a vers most nekik felel.

Most én pletykálok majd Önöknek,
a sértett fél most visszavág.
Nagy műgonddal megszerkesztettem
vétkeik csinos lajstromát:

Először is Fátyolné asszonyt
említeném meg, kevesen
tudják róla, hogy otthon snapszot
nyakal a hölgy rendszeresen.

Vera néni, a méltóságos,
— látott hajdan jobb napokat —
a piac réme: lealkudná
az égről a csillagokat.

Zsadáknénál — az a hír járja —
seprűt sohsem lát a lakás,
s enyveskezű az öreg dáma,
azazhogy kleptomániás.

S van egy vénlány — úgy negyvenen túl —
menyasszony volt és szeretőt
tartott; persze a vőlegénye
tüstént faképnél hagyta őt.

Imádkozik, gyón — ám csak azért
koptatja a templompadot,
hogy megláthassa reménytelen
szerelmét, a délceg papot.

A főboszorkányt utoljára
hagytam — két férjet sírba tett —
elárulhatom: nem sokáig
hullatott értük könnyeket.

Most szobát ad ki borsos áron,
és ez segít az özvegyen,
az albérlőnél kikötése
hogy fiatal, s férfi legyen. —

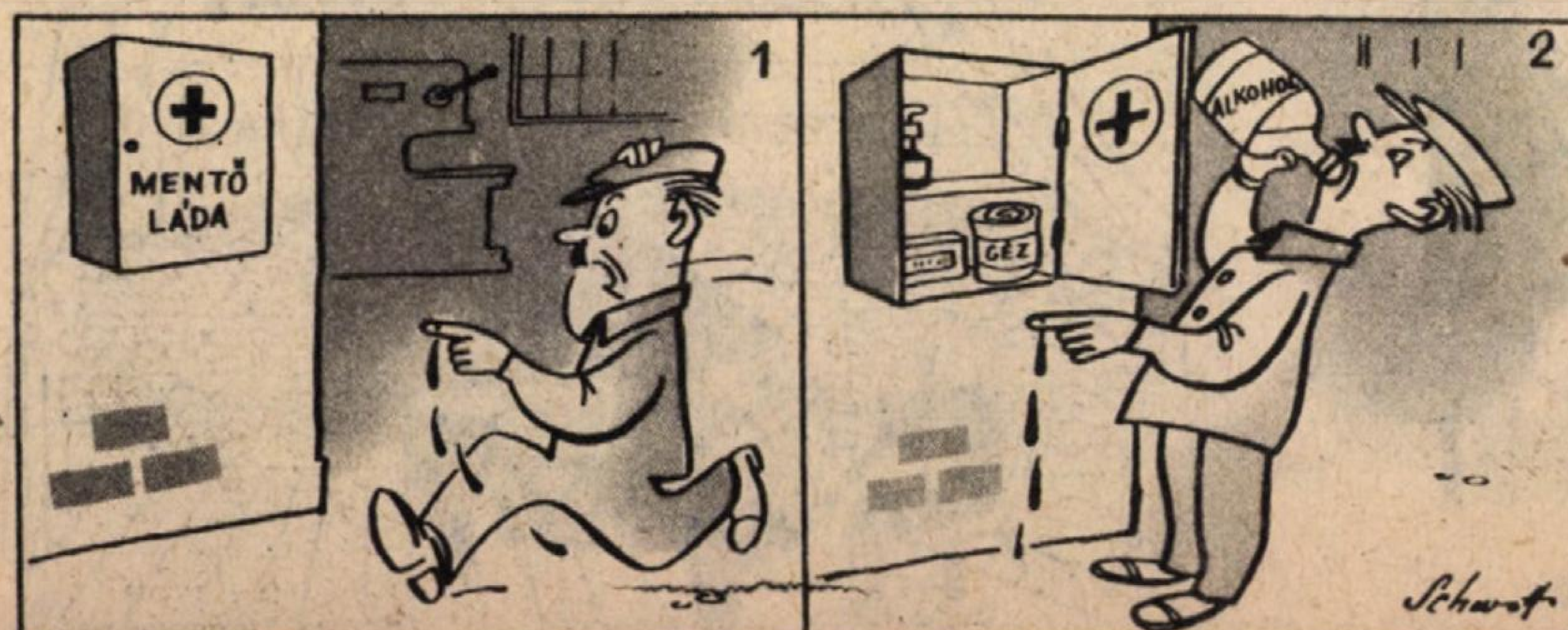
Nem folytatom tovább, elég volt,
hosszúra nyúlt versezetem,
csak annyit mondok búcsúzóul
mielőtt még befejezem:

Talán túloztam én is itt-ott,
hogy jót nevessünk vesztükön,
de nem érdemlek mégse szitkot:
fele igaz volt — esküszöm!

Papp László

Üzemi baleset

Schwott Lajos rajza

Alabárdos-sztrájk

Szokatlan incidens zavarta meg az angol hadseregügyi minisztérium nyugalmát: a fegyveres erők egy része váratlanul fellázadt. A lázadók különleges egysége a Tower-ben, London legendás kastélyában szolgált. Az alabárdokkal felfegyverzett harmincnyolc katona Anglia legrégebbi fegyveres testületének tagja. Ötszáz éve őrzik a Towert kék és skarlát színbe öltözött, feketekalapos zord alabárdosok, s míg a vár a király székhelye volt, szolgálatuk komolyságában és veszélyességében senki sem kételkedhetett. Nekik kellett megvédeniük a Towert és az ott-tartózkodó királyt minden ellenségétől.

Ma a tudor-kori öltözékekben díszelgő alabárdosok a Tower attrakciói közé számítanak, idegenvezetők,

történelmi ceremóniák statisztái, de ami a legfontosabb, ők adják a díszőrséget a koronaékszerek előtt. Az egykor nagytekintélyű testület így ma a hadsereg és a légierő kiszolgált, nyugdíjazás előtt álló altisztjeiből verbuválódik.

Az ősi uniformis azonban, úgy látszik, most ezeknek az aggastyán katonáknak is visszaadta a régi bátorságot. Levelet fogalmaztak és követelték, hogy zsoldjukat, amelyet V. Henrik idején, a XV. század elején állapítottak meg, végre emeljék fel. Mert mitsem ér a hagyománytisztelet akkor, ha egy katona egy egész éjszakai szolgálatért nyolc forintnak megfelelő összeget kap, sőt, még a nyugdíját is erre alapozzák. De egyébként is „egy monarchia áldozzon azokra, akik a jogart és a koronát őrzik" — írták harciasan. S követeléseik alátámasztására ultimátumként közölték: ha nem teljesítik kívánságaikat, azonnal sztrájkba lépnek.

A lázadás hírére a hadseregügyi minisztérium számolásba kezdett és Profumo miniszter úgy döntött, hogy a nagy idegenforgalomra való tekintettel azonnal megadja a zsoldemelést. Közben mégis előkerestették V. Henrik törvénykönyvét is, s a harmincnyolc katona fejére olvasták, hogy Henrik idején ezért a lázadásért valamennyiüknek fejét veszik és lehajítják a Tower legmagasabb tornyáról. Most pedig fizetésemelést kapnak...

A Times ezért mindezekhez indignálódva ezt a kommentárt fűzte: „És még vannak, akik azt mondják, hogy Angliában ötszáz év óta semmi sem változott".

(kt)

Irka-firka

Megrendülve értesültem, hogy egy italbolt vezetőt, aki vizezte a bort, és felhígította a rövid italokat, többévi szabadságvesztésre ítéltek.

Hát igen, a részegség elleni harc is megköveteli a maga mártírjait...

* * *

Az idei tavasz, úgy látszik, sok veszélyes meglepetést tartogat. Például a nők fején járványszerűen kezd elterjedni a fésülhető sapka. Azonban ennek az új divathóbortnak kétségtelenül vannak praktikus oldalai is.

Az illető hölgy csak otthagyja a sapkáját a fodrásznál, nyugodtan elmegy bevásárolni, majd amikor néhány óra múlva visszajön, már kész a príma frizura.

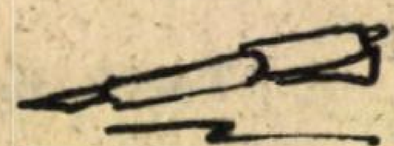
* * *

Minap hírül adta a sajtó, hogy Rio de Janeiróban bemutatták egy ismert brazil zeneszerző új operáját, amelyet a legutóbbi világbajnokságon győzelmet aratott brazil labdarúgók tiszteletére komponált.

Bár a premierre nem kaptam meghívót, dús fantáziámmal körülbelül el tudom képzelni a dalmű jelentősebb részeit.

Például, amikor a hős elbukik a tizenhatoson, mert a gaz balhátvéd felvágja, azonban az álnok játékvezető csak közvetett szabadrúgást ítél. De végül is győzedelmeskedik az igazság 3 : 1-re, félidő 0 : 0.

(d—th)

Megérte!

Gerő Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSALAFINTA SZÁMLA

Múlt év nyarán egyezséget kötöttünk családi házunk rendbehozatalára az Albertirsai Vegyes KTSZ-szel. A vizsgálatok elvégzése után a KTSZ kifizettetett velünk 12,701 forint munkadíjat, majd öt nap múlva, szeptember 15-én elküldték a fenti összegről szóló hivatalos számlát. Nézegetvén a számla útvesztőit, rájöttem, hogy egyes munkafolyamatokat igen borsosan számoltak el. Bementem hát a KTSZ irodájába, és megmutattam nekik, hogy szerintem hol szorít a számla. Hamarosan kiderítették ők is, hogy 301 forinttal tényleg többet számláztak, és ígéretet tettek, hogy a 301 forintot rövid időn belül visszaszámlázzák. Megvallom őszintén, hogy engem valósággal levert a lábamról az a „kedvező fordulat", mert hiszen most már hivatalosan is becsapva éreztem magam. Ezért hát arra az elhatározásra jutottam, hogy elküldöm a Ludas Matyinak ezt a 301 forinttal csökkentett pótszámlát. Az a gyanúm, hogy ebben a számlában még mindig bújkál néhány forintos huncutság!

KOVÁCS PÁL
Albertirsa
Árpád u. 7.

* * *

Mivel nem vagyunk számla-szakértők, a pótszámlával alátámasztott panaszlevelet elküldtük kivizsgálásra a Kisipari Szövetkezetek Pest megyei Szövetségéhez. A tőlük kapott válaszból megtudtuk, hogy az Albertirsai Vegyesipari KTSZ 1962. december 11-én kiállított pótszámláját a műszaki főelőadójuk ellenőrizte, és a már visszafizetendő összeget 301 forint helyett 438,40 forintban állapította meg, és hogy a szövetkezet elnökét a hiányos ellenőrzés miatt figyelmeztetésben részesítették. Sajnos, arról sem a Ludas Matyit, sem a kárvallottat nem tájékoztatták, hogy a jövőben milyen intézkedéseket szándékoznak tenni a számlázások terén egyre burjánzó túlkapások ellen. **(b.)**

A csőrepedés békés felhasználása

Szegő Gizi rajza

– Katika megy a fürdőszobába, Pistike a beázáshoz...

Noé bárkája

– Nem, csirke nem lehet vacsorára! Már kétszer volt!

(A londoni „Punch"-ból)

Szülői munkaközösség

Mészáros András rajza

A humor könyvéből

LAKATOS LÁSZLÓ, a nagytudású, kiváló újságíró és író összeférhetetlen természetével, rossz modorával, folytonos csipkelődésével sok ellenséget szerzett. Barátai közül rendszerint csak egy tartott ki mellette. Ennek panaszolta el az örökös pénzgondoktól gyötört, feldúlt családi életű közíró tömérdek baját.

— Legjobb lesz, ha hazamész, és kibékülsz a feleséggel — tanácsolta a barát.

— És mi a második legjobb? — tette fel a kérdést Lakatos László.

* *

KARINTHY FRIGYESNEK küldte el egy, már nem fiatal műkedvelő humoros regényét, amelynek kiadására senki sem vállalkozott. „Ezekután már a korholás is nemesi levélként hatna az ön tollából" — írta a műkedvelő Karinthynak. Mire a humorista így válaszolt:

„Kézirata alapján indokoltnak tartom grófi rangra emelését. De sajnos, a kinevezésre nem vagyok illetékes."

* *

KOVÁCS BÉLÁNAK hívták a húszas évek legjobb kalandregényeinek szerzőjét, akit lobogó sörénye után az Otthon-körben Haj-Kovács néven különböztettek meg a többi Kovácstól. Kovács első regényével egy körúti kiadóhoz állított be. Ez azonban „vérző szívvel" visszaadta a kéziratot.

— Igazán sajnálom, tehetséges írás —, hangoztatta a kiadó. — De mi csak ismertnevű szerző kiadására vállalkozhatunk.

— Akkor nincs baj! — lobogtatta meg Kovács a sörényét. — Az enyémnél ismertebb nevet a cím- és lakjegyzésben sem találnak.

* *

E. T. A. HOFFMANN, a jeles költő, rajzoló és zeneszerző mindig tele volt adóssággal. Éppen azon töprengett törzspincéjében, hogy milyen műfajban elégítse ki türelmetlen hitelezői egyikét, amikor ivócimborája — szorgalmas újságolvasó —, azt újságolta, hogy a rejtélyes nagyvárosi eltűnések mögött egy-egy szörnyű bűntény lappang.

— Nem is olyan szörnyű! — kapott a hír után a hátborzongató fantasztikumok kedvelője. — Hátha eltűnnek egyszer az én hitelezőim is!

igazságos elintézés

Az utat szélesítik itt Visegrádon, a kubikosok bebejönnek hozzám a kútra egy kanta vízért. Van köztük egy jól megtermett, széles pofacsontú, igen erős ember. Egyik reggel, ahogy kifelé megy a tele edénnyel, hirtelen fordul, elém áll:

— Hallom, írónak tetszik lenni.

— Az volnék — kínálom cigarettával. — Miért?

— Ugyan tessék már megmondani — gyújt rá —, hogyan köll könyvet írni? Mi köll ahhoz?

— Hát — nézek rá meglepődve —, kell papír, íróeszerszám, meg aztán nem árt, ha tehetség is van hozzá.

— Az volna! — legyint meggyőződéssel. — Csak azt nem tudom, hogyan fogjak bele.

— Könyvet akar írni?

— Már muszáj lesz — bólint. — Énvelem olyan cifra dolgok történnek... tudatni köllene arról az emberiséget.

— Hm — nézem a nagyerejű kubikost —, miféle cifra dolgok?

— Hát... hogy egyet elmondjak: valamelyik nap fejrant után amott álldogálok... egyszer csak elém lép egy alacsony, kövér ember, azt mondja: megvagy te lókötő, s egy csontegyengető vastag husánggal akkorát vág az oldalamba, hogy ölég. Persze, elkapom a nyakánál, megrázom, arra elkezd kiabálni, höhő, megállni, tévedés van a dologban! Mondom: micsoda tévedés? Hát azt mondja, valaki ígérte tavasz elején, hogy hoz neki folytonérő szamócából ezer dugványt, felvett rá egy százas előleget, s azóta nem látta. Ahogy messzebbről megpillantott, azt hitte, én vagyok az a széltoló. Tehát bocsánatot kér az oldalbavágásért, igazán bosszantó tévedés, ne haragudjak érte. Jól van, jól van, mondom, de hogyan képzeli? Maga éktelenül csípőcsonton kanyarított, aztán most egy bocsánatkéréssel kvitt-úristen? Persze, persze, azt

mondja, de hát micsináljon, ha tévedett? Mondom: adja ide azt a görcsös sógormarasztalót, kapjon maga is akkorát, amilyet adott. Azt mondja, az nem lenne igazságos elintézés, mert én nem tévedésből adnám. Beláttam, hogy ebben meg neki van igaza. Törtük a fejünket, mi volna az igazságos elintézés? Ő jött rá. Azt mondja: azért ütöttem meg magát, mert azt hittem, maga vitte el a pénzt, és nem hozta a palántát. Hát itt van száz forint. Tessék. Hozott érte szamócát? Nem hoztam. Akkor mit jár a szája, megérdemelte amit kapott!

Zsebre vágtam a pénzt, kezet fogtunk, elment.

— Valóban igazságos elintézés! — szóltam elismerően.

— Ugye? — dobta le a cigarettacsutkát. — Hát az ilyesmiért szeretnék én könyvet írni.

Török Rezső

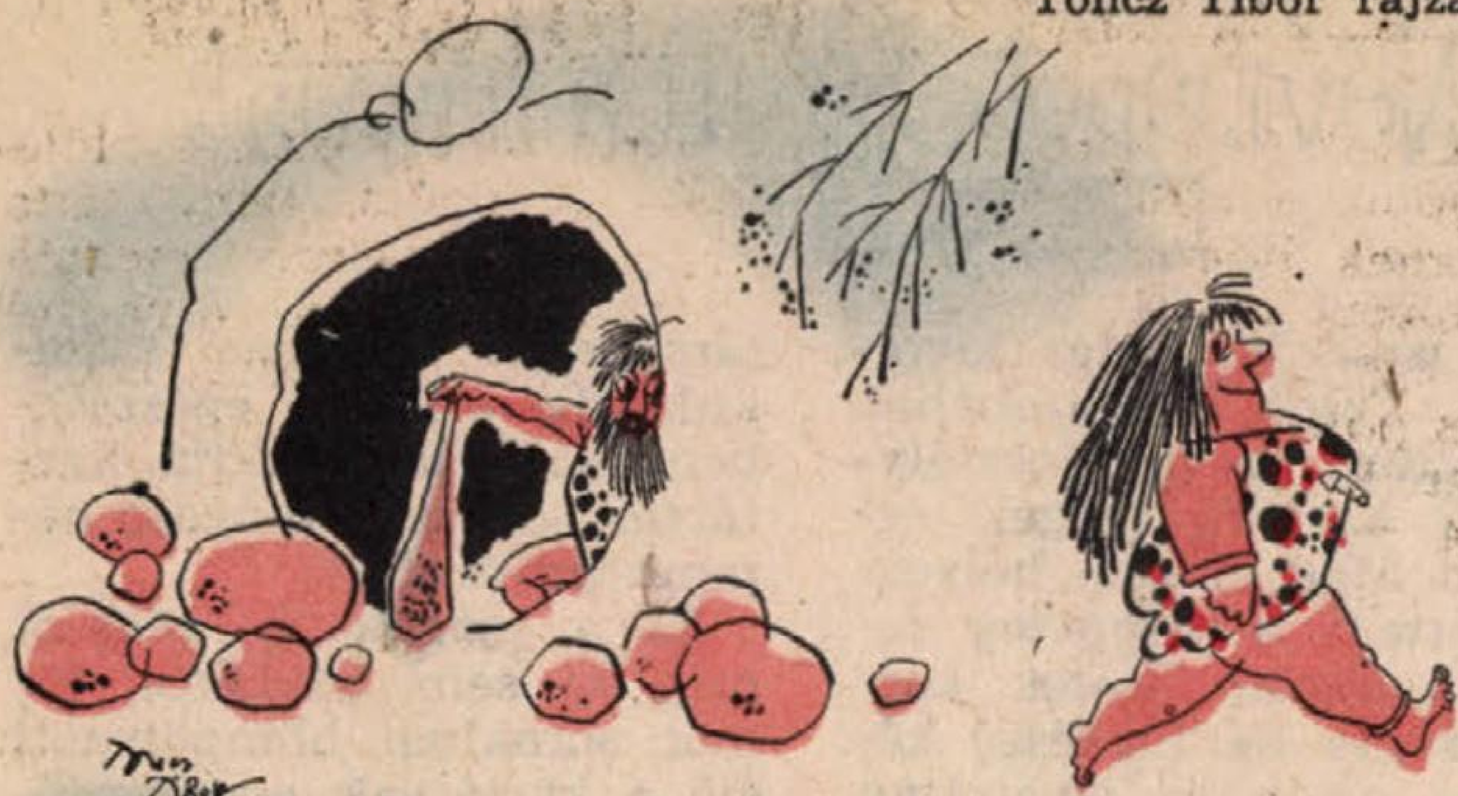
A leszerelési tárgyalások színhelyén

Szegő Gizi rajza

A tavasz ébredése

Toncz Tibor rajza

– Amint megjelenik a friss, mi is megjelenünk . . .

Áruló jelek

Szűr-Szabó József rajza

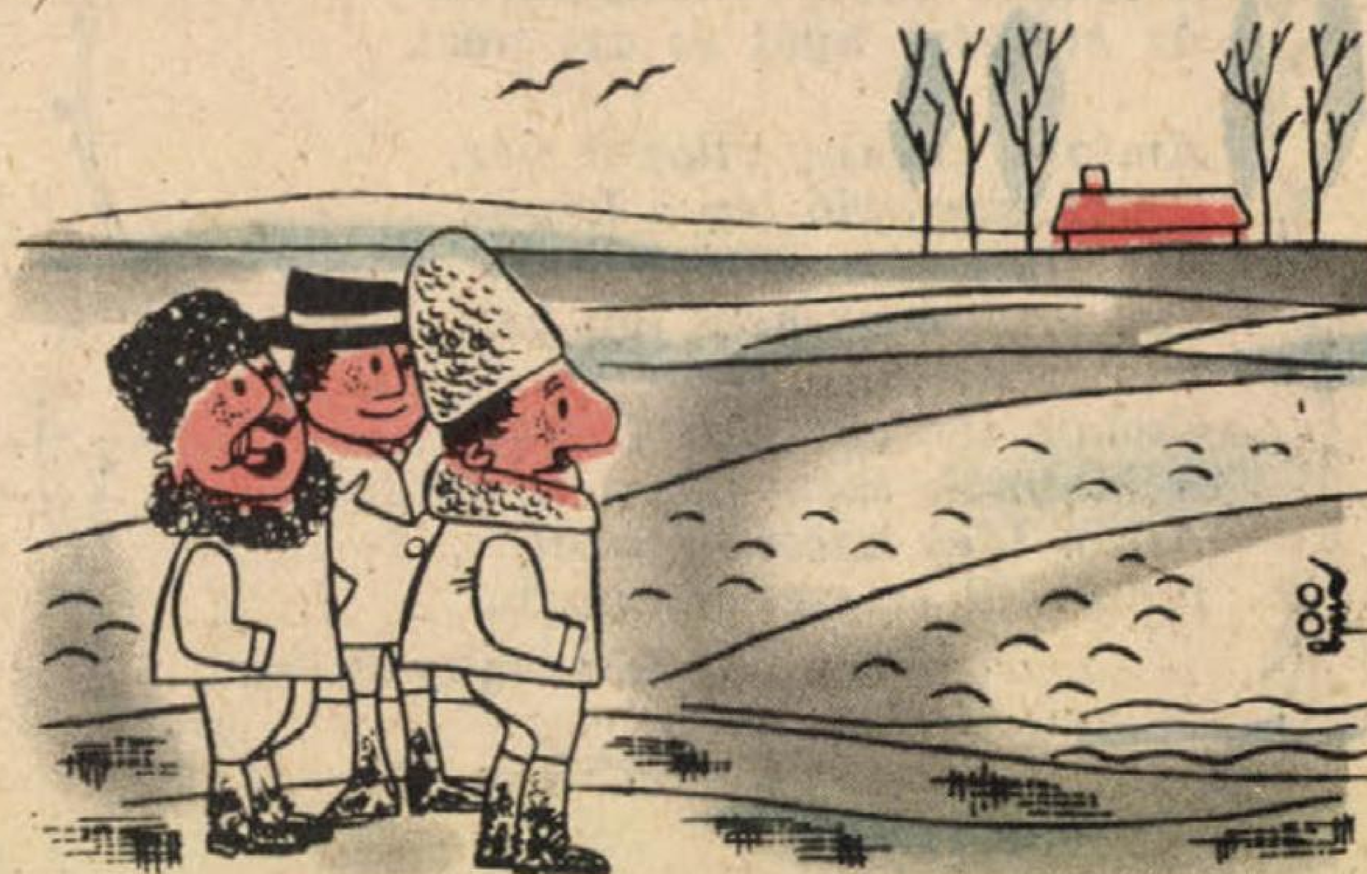

– Olyan boldog vagyok, édesem, hogy végre megszabadultam attól a nagy szőrmekucsmától!!!

Tavaszi ébresztő . . .

Szegő Gizi rajza

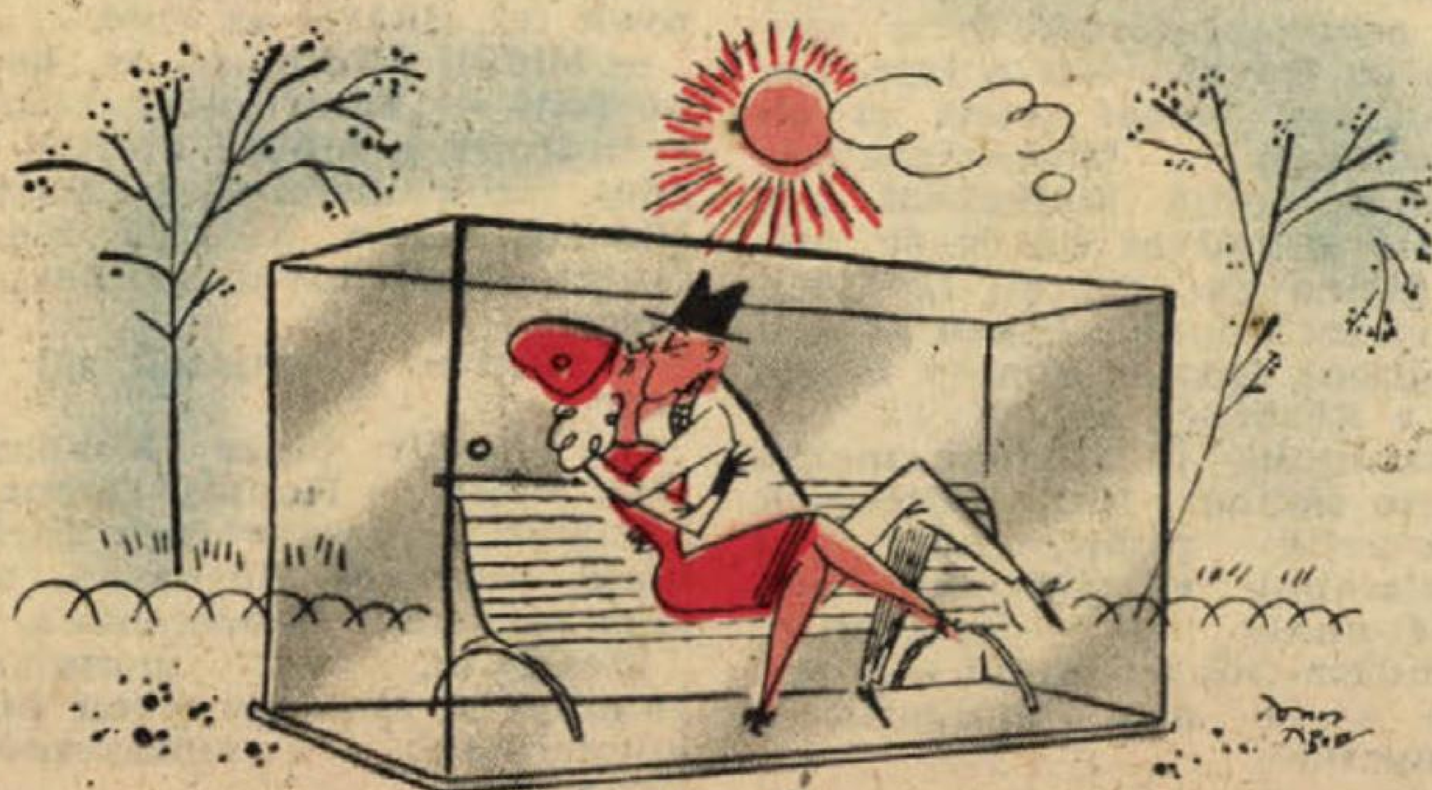

– Lassan eltűnik a hó, nemsokára befejezhetjük az őszi szántást . . .

Még hűvös van . . .

Toncz Tibor rajza

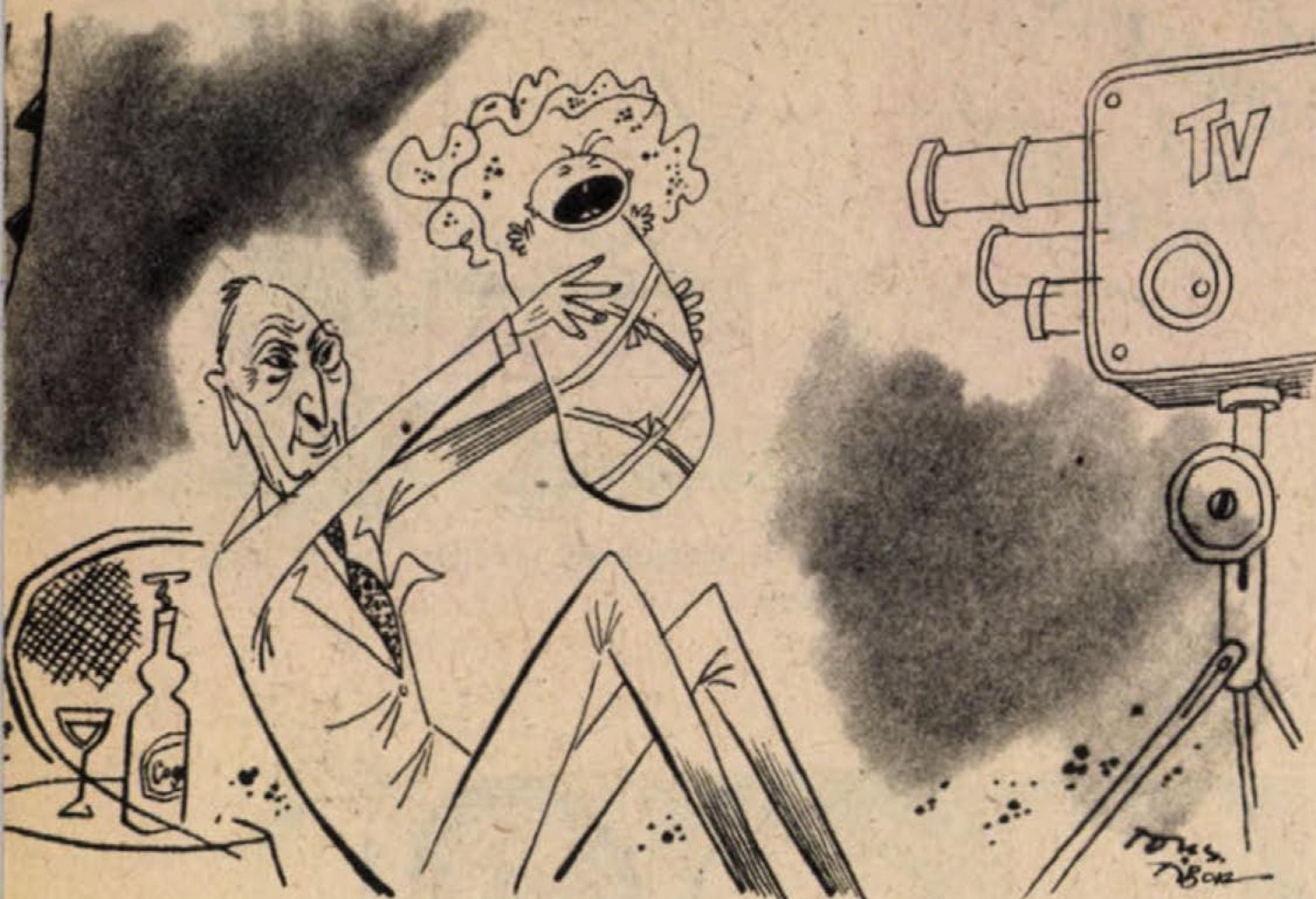

– Isteni volt, Pista, a távfűtéses lakása, de most már visszaköltözöm a mamáékhoz . . .

A gondos államfő

Toncz Tibor rajza

Adenauer: Íme, az utódom!

Tavaszi idill

Primőr tavaszi randevúra
Figyelek, ahogy illik, csendben,
Megpillantva egy fiatal párt
Az egyik zenés étteremben.

Míg a fiú vad, nagy szavakkal
A lányt, mint látom, megigézi,
A lányka zavart mozdulattal
Az étlapért nyúl és azt nézi.

Amíg a kislány étlapot néz,
Újabb szereplő lép a képbe,
Az étterembe kosarával
Egy virágárus néni lép be.

Csokor ibolyát vesz a fiú,
A lánynak szeme meg se rebben,
Aztán idei kacsát rendel,
Ibolyánál is szerényebben.

Hidvéghy Ferenc

Névnapot ül a hivatal

Az ismerős portás jóvoltából fűtött előszobában várhattam be a főosztályvezető kartárs reggeli érkeztét. Még el sem helyezkedhettem a süppeteg fotelban, három testes kartárs dugta be fürkésző képét az ajtón és izgatottan érdeklődtek: Strigula kartárs még nem jött be? Nem — mondottam — és sajnálkozásomnak két karom szélesre tárásával igyekeztem nagyobb hangsúlyt adni. A három testes kartárs után újabb három, majd hat, sőt újabb kilenc, végül vagy 12 kartárs jött pihegve és izgatottan. Strigula Márton főosztályvezető végre nyolc óra és 29 perckor belépett. Az első három kartárs rögtön berobbant. Bekerítő mozdulattal körülfogták és anélkül, hogy engem üdvözlésre méltathatott volna, máris a felköszöntőt kellett hallgatnia, amely imígyen hangzott: „Szeretve tisztelt főosztályvezetőnk, kedves Strigula kartárs! Engedje meg, hogy szívből jövő szeretettel köszöntsük Önt e szép és nagy napon. Hálával köszönjük ez alkalmat annak is, aki a Gergely-naptárra az Ön férfiasan csengő keresztnevét rászerkesztette. Ennek köszönjük, hogy Önt, a kitűnő szakembert, a szocialista társadalom ihletett építőjét üdvözölhetjük. Osztályunk valamennyi dolgozójának nevében áhítatos lélekkel kívánjuk, hogy az egek ura Önt, egész a kommunista társadalmi rendszer kialakulásáig erőben, egészségben vezérelje családja, kartársai, sőt egész dolgozó népünk üdvére!"

És a szónok a végszót még ki sem bökhette, tömör sorokban hömpölygött elő a kartársak processziója. Mindez olyan spontán módon robbant ki, hogy a rend azonnal felbomlott.

Közben a szobában trópusi magasságba szökkent a hőmérő higanya és a huszadik felköszöntő után a textust már kissé sematikusnak érzékeltem. Annyira még talán világos fővel emlékszem, hogy Strigula megindultan tessékelte szobájába a mintegy ötvenre gyülemlett ünneplőt. Az is rémlett, hogy titkárnőjét italért indította. De ez után ellenállhatatlanul elnyomott a buzgóság, miközben álmot láttam és száz évvel ezelőtti főszolgabírói előszobában ácsorogtam, majd Mikszáth Kálmán voltam és az Új Zrínyiász lapjainak mai folytatását írogattam.

Vincze Oszkár

Kondzsa-Gül és Midili = Honthy Hanna

Gellért Lajos színművész rajza Honthy Hannáról

Mindjárt megmagyarázzuk ezt az avatatlanok előtt halandzsának ható címet.

Honthy Hanna nevét mindenki ismeri, tehát csak Kondzsa-Gül és Midili személye lehet rejtélyes. Nos: Kondzsa-Gül és Midili két századeleji török hölgy, szép és ifjú, s mindkettő a „Sztambul rózsája" című Leo Fall-operett főszereplője. Éspedig: Kondzsa, a „pompázó virág", a „drágaszép Seherezádé", bizonyos Achmed bey halálos és egyetlen szerelme, alkatának és énekpartijának jellege szerint: koloratúrprimadonna, Midili viszont, kicsi Midili, egy Flórián nevezetű fiatalúr vágyainak netovábbja, virgonc egyénisége és ugra-bugra keze-lába alapján: táncos szubrett.

Több, mint negyven esztendővel ezelőtt búcsúzott primadonna- és szubrett-győzelmeinek végvárától, Debrecentől Honthy Hanna. A debreceni közönség levelek százaival árasztotta el a színház igazgatóságát, amelyben ki-ki elmondta, hogy végleg Pestre távozó kedvencét milyen szerepben akarja a búcsúestén látni. Volt, aki a szende Médyt, volt, aki a pajkos Boccacciot reklamálta, ez a primadonna zengő koloratúra-áriáit kívánta hallani, az meg a szubrett huncut dalával-táncával akarta örvendeztetni publikumi fülét-szemét. Heltai Jenő színigazgatónak (nem azonos az íróval!) főtt a feje, hogyan tud eleget tenni az ellentmondó kívánságoknak, hogyan tudja kielégíteni egy estén a kedves közönség primadonna és szubrett igényeit, mert azt mindenképpen ki kell elégíteni, hiszen Honthy megy, de a közönség marad...

Az utolsó pillanatban mentő ötlete támadt. Nagy fejtörések közepette rájött, hogy a „Sztambul rózsájá"-nak primadonnája és szubrettje: Kondzsa-Gül és Midili — a darab során nem találkozik a színpadon.

Megvan!

Az ötletes és elszánt Heltai megtalálta mohó és ínyenc publikuma jóllakatásának egyetlen módját. Megkérte Honthy Hannát, hogy játssza el a búcsúelőadáson a „Sztambul rózsájá"-ban a primadonna: Kondzsa-Gül és a szubrett: Midili szerepét — egyszerre.

— Nyisd fel szemedet, ó, nyisd fel már... — dalolta a rabnők kórusa és megjelent a patkóíves díszletfalak között Honthy Hanna: a sudár-szép Kondzsa-Gül, s zengve szárnyalt fel ajkáról az ének...

— Midili, Midili, fő az, hogy ne félj! — bátorította csókraszerelemre a mókás Flórián az édes török kislányt és Midili: Honthy Hanna, könnyű lábait táncra dobbantva, csicsergett vissza:

— Flórián, a bajszod jaj de szúr...!

Így került össze Kondzsa-Gül, Midili és Honthy Hanna a „Sztambul rózsája" egy páratlanul bravúros előadásán, valaha régesrég, Debrecenben.

Mondjam, ne mondjam: Honthyt a két szerepben nem kétszeresen — százszorosan ünnepelték.

És vannak, akik ma is emlékeznek még rá.

(B. I.)

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Balog bemegy az iskolába: fia előmenetele iránt érdeklődik.

– Elég jól tanul a gyerek – mondja a tanító –, csak egy nagy hibája van: állandóan hazudik.

– Nagyon csodálom – feleli méltatlankodva Balog –, nálunk, otthon nem tanulhatott ilyesmit. A feleségem nem hazudós természetű, én pedig egész nap nem vagyok odahaza.

Vadászik a kritikus

Kaján Tibor rajza

– Tessék mondani, kisebb vadra nem lőhetnék?

Javító vizsga

Minap Rézmáź Kázmérral betértünk ebédelni a Cimbalom Kávéházba. Legelőször mindenesetre húslevest rendeltünk, de mondhatom, nem sok örömünk telt benne. Gyenge volt, mint a hajnali harmat.

Rosszkedvűen kanalaztuk, s én közben egy régi kedvenc

teóriámat fejtegettem: valóságos rejtély, hogy mitől olyan erőtlenek a nyilvános húslevesek, hisz' egy vendéglőben temérdek hús fordul meg naponta. Kázmér titokzatosan válaszolt:

– Ez a húsleves valóban megbukott. Kénytelen vagyok javító vizsgához folyamodni.

Azzal egy hosszú, vékony üvegcsét vett elő az aktatáskájából, s a maradék nedűt óvatosan beletöltve, az egészet nagyítóval kezdte vizsgálni.

Óriási sikerünk volt. Félperc múlva már a vécés néni is minket bámult babonás tisztelettel. Kázmér a fény felé tartotta a fiolát, miközben bonyolult képleteket írt a noteszébe. Végre az üzletvezető erőt vett rémületén, és hozzánk somfordált:

– Mi... mi... mi... mit tetszenek parancsolni?

Kázmér ridegen válaszolt:

– Két bécsiszeletet.

A bécsiszeletek olyan hamar megérkeztek, mintha puskából lőtték volna ki őket. És micsoda bécsiszeletek voltak! Talán még a legöregebb emberek sem emlékeztek a Cimbalom Kávéházban ekkora bécsiszeletekre...

A pincérek diadalmas arccal várták az ellenőrzést. Az apró mérleget, amely leszakad majd a fejedelmi adag súlya alatt. De Kázmér kifejezéstelen tekintettel táplálkozott, akár egy süketnéma lord.

A személyzet, valami előttük még ismeretlen trükktől tartva, visszavonult, és az oszlopok fedezéke mögül kémlelte állásainkat, pontosabban üléseinket. Kíváncsian vártam zseniális barátom újabb manőverét. Azonban Kázmér, miután az utolsó szögig bekebeleztük a húst, hívta a fizetőt, és szó nélkül kiegyenlítette a számlát. Csak az utcán kérdeztem meg tőle:

– Mondd, kérlek, ezt a hókuszpókuszt miért nevezted javító vizsgának?

Kázmér szelíden válaszolt:

– Mert a gyakorlat azt bizonyítja, hogy ha az első fogást megvizsgálom, akkor a második fogás megjavul...

Dalmáth Ferenc

Mindenféle

Zsarnok életelve: jobb megfélemlíteni, mint megijedni.

* *

Az ember különösen azokkal szemben hálás, akiktől még vár valamit.

* *

Ádám és Éva világhírneve azt bizonyítja, hogy a létezés nem előfeltétele a népszerűségnek.

* *

Mindenki szeret kellemetlenségeket mondani és kellemességeket hallani.

* *

Aki nem tudja elképzelni a végtelent, hallgassa meg Juliska nénit beszélni.

* *

Mi a militarizmus? Hadianyagelvűség.

F. L.

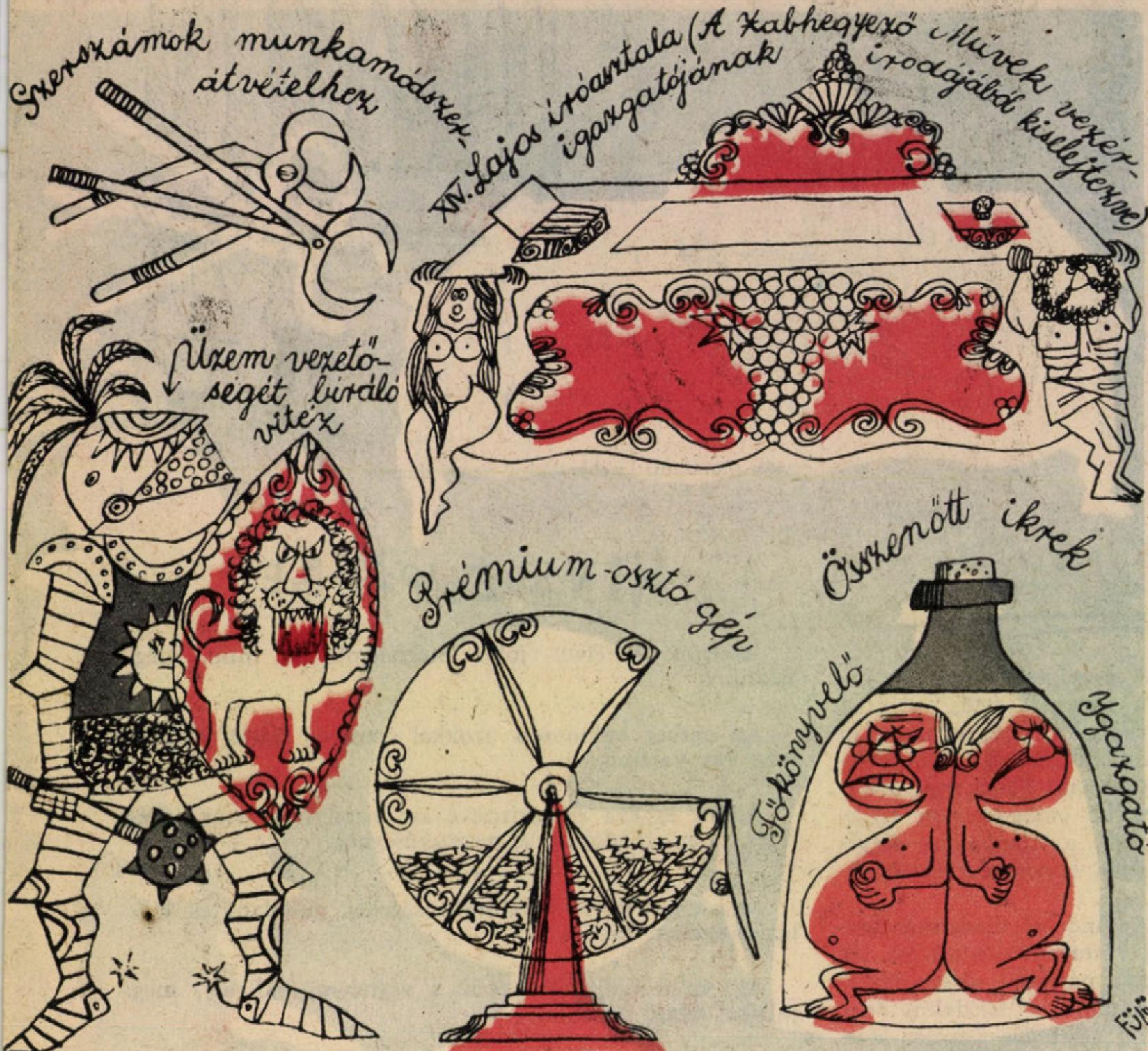
Komfortos gólya

(A prágai „Dikobraz"-ból)

Üzemi múzeum

Fülöp György rajza

Formális ellenőrzés

Hegedűs István rajza

LUDAS MATYI
EMLÉKKÖNYVÉBE

Lakásomon felkeresett egy nem egészen fiatal nő és megkért, hogy hallgassam meg énekét. Eleget tettem kérésének és végigszenvedtem a „francia királykisasszonyt". Elhatároztam, hogy ostyában adom be néki a keserű pilulát.

– Gratulálok – mondtam.

– Jaj, úgy örülök, hogy tetszett – válaszolta –, pedig antikváriumból vásárolt olcsó kottából énekeltem.

Egy kicsit csodálkoztam ezen a furcsa válaszon, aztán megmondtam az énekesnő-önjelöltnek, hogy ilyen, aránylag kis szobában eléggé érvényesül a hangja.

– Hogyan? Hát az Operaházba nem való a hangom? – sápadt el a nő.

– Nem. Semmi esetre sem.

– Még azt sem tanácsolja, hogy a „Ki mit tud?" versenyen énekeljek?

– Csak egy esetben.

– Éspedig?

– Ha a versenyt még ennél is kisebb szobában tartják meg.

Maleczky Oszkár

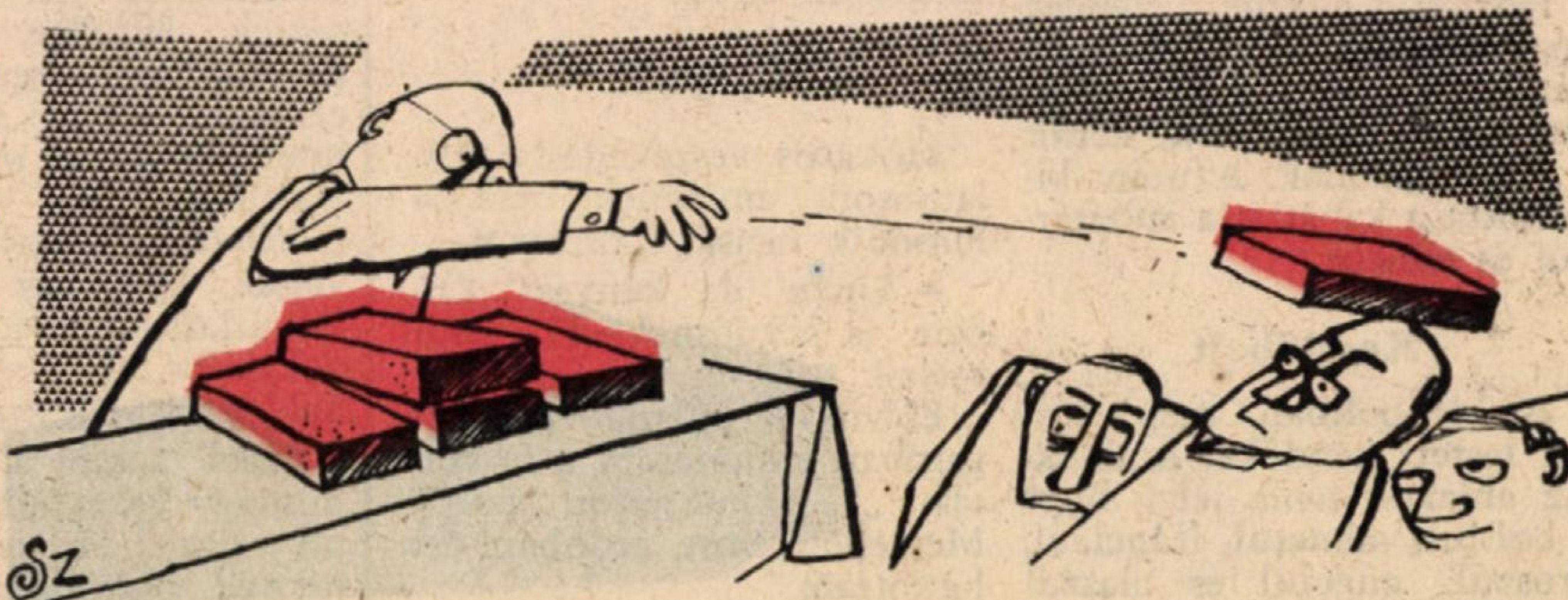
Akik a közel-keleti piláfot keverik...

Toncz Tibor rajza

Építő bírálat

Szűr-Szabó József rajza

A kísérő

Magabiztosan megy a Körúton az író. Egyszercsak csatlakozik hozzá egy kritikus:

— Elkísérem, jó?

Az író vállat von.

— Hol volt? — firtatja a kritikus.

— Egy eszpresszóban üldögéltem, azon tűnődve, hogy elmenjek-e Komáromihoz vagy sem. S úgy döntöttem, hogy elmegyek.

— Ki az a Komáromi?

— Tartozik nekem száz forinttal.

— Miért akar elmenni hozzá?

— Nem világos? Hogy visszakérjem a pénzemet.

— Ezen tűnődött?

— Ezen.

— Az eszpresszóban?

— Ott.

— A kiinduló pont jó.

— Ugye. És most megyek a Komáromi lakására, és visszakérem a pénzemet.

— Látja, ez a baj. Beleragadt a bonyodalmat indító ötletbe.

— Micsoda?

— Nincs tisztában a saját szándékaival!

— Hogyhogy? Az a szándékom, hogy elmegyek a Komáromihoz és visszakérem...

— Magának, kérem, az a szándéka, hogy elmegy a menyasszonyához és szakít vele.

— Nincs is menyasszonyom!

— Akkor miért nem megy az osztályvezetőjéhez? Elmehetne, és szemébe vághatná, hogy helytelenül bánik a beosztottjaival!

— Nem bánik helytelenül.

— Látja, nem meri vállalni egy izgalmasabb, mélyebb konfliktus kirobbantását!

— Nekem ezúttal elég mély konfliktus lesz az, ha a Komáromihoz megyek és visszakérem...

— Látja, mellékvágányra tereli a dolgot, vargabetűket ír le, ahelyett, hogy egyenesen a helyes irányba sietne.

— Most már, bocsánatot kérek, mégiscsak úgy vélem, hogy én jobban tudom, hova igyekszem és miért!

— Ember! Zsákutcában tévelyeg!

— Zsákutca a Nagykörút? Nézze, éppen ebben a házban lakik a Komáromi. Én most fölmegyek hozzá, és visszakérem...

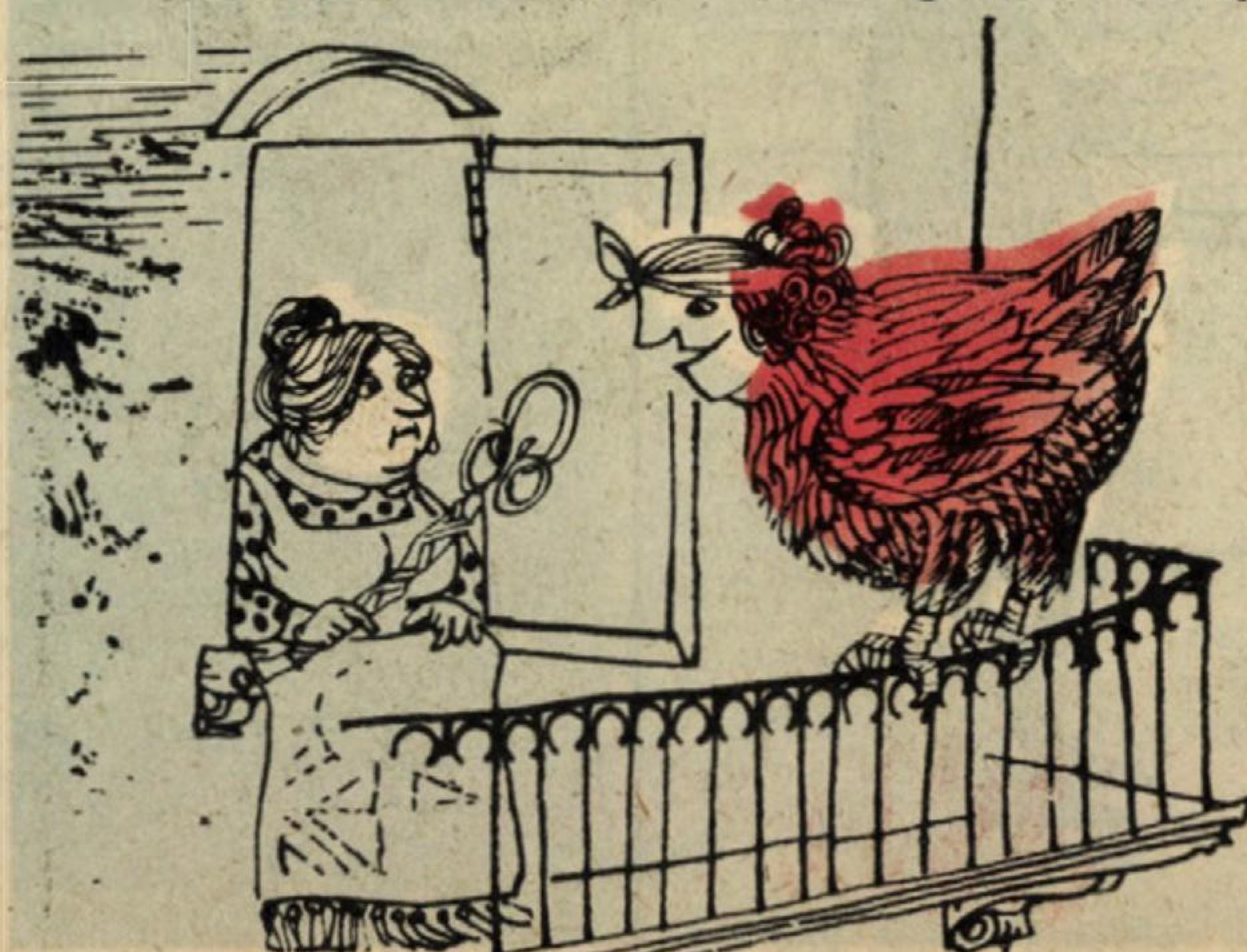
A kritikus legyint, s mielőtt otthagyja, csak ennyit mond:

— Kár. Pedig amúgy volna tehetsége a járás-keléshez.

Dunai Ferenc

A vészmadár

Hegedűs István rajza

– Tudja, mit hallottam...

motesz

Porcukor

Úgynevezett osztályon felüli étteremben vacsoráztam. A mellettem levő asztalhoz finom eleganciával öltözött férfi ült le. Jött a pincér, étlapot tett elé. A vendég belenézett, és már rendelt is:

– Öt adag porcukrot kérek.

A pincér csodálkozva nézett rá, én pedig belekukkantottam a saját étlapomba és elolvastam: „Porcukor egy adag 39 fillér. Csak nem 1 forint 95 fillérért akar vacsorázni a szomszédom? De az illető tűnődésem közben megmagyarázta a pincérnek:

– Vacsoravendégek vannak nálunk. A feleségem elfelejtett porcukrot vásárolni, és most, vasárnap este az üzletek zárva vannak, pedig a fánkot meg kell cukrozni.

Hozták a cukrot, a vendég becsomagolta két papírszalvétába. Fizetett és két forintot adott a fizetőnek, kettőt a felszolgálónak. Azután kiváltotta a kabátját a ruhatárból és elment.

Kendőbolt

A kis boltban, szép, kézzel festett kendőket árulnak. Az ablakon tábla jelzi, hogy a boltban németül, franciául, oroszul, angolul és olaszul beszélnek.

Megtetszett az egyik kendő. Beléptem és megkérdeztem:

– Kérem szépen, beszélnek magyarul is?

Így egyszerűbb

A Rákóczi úti női fodrászműhely ajtaján felirat: „Az ajtó nehezen nyílik".

A felirat már elég régóta díszíti az ajtót. Mennyivel egyszerűbb – állapítom meg –, ilyen táblát rajzolni, mint az ajtót megcsináltatni!

Festék

József körúti festéküzlet... Csábító felirat a kirakatban. „Festék vásár! Most fessen!"

A szöveg mindenkihez, tehát hozzám is szólt és nyomban meggyőzött. Muszáj kihasználni az alkalmat. Holnap veszek festéket. Majd csak találok valamit, amit megfesthetek...

Új poén

Szokásos veszekedés a villamoson, amelynek csak a második fázisát hallottam:

– Ejnye, de kényes! Engem is lökdösnek! Ha nem tetszik...

Ebben a pillanatban magamban elmondtam a folytatást: „... akkor járjon taxin". Meglepetésemre azonban ezt hallottam:

– Akkor járjon gyalog!

A villamos-afférekben is van változatosság...

(palásti)

Italboltban

Vasvári Anna rajza

– Maga nem dolgozik?

– Kérem, három gyerekünk van, valakinek otthon kell maradnia...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ŐZ

Kiskunhalas tisztes városképét egy őszvégi napon az a meglepetés érte, hogy a gimnázium négy utcára szolgáló kertjében két aranyos őzike hancurozására, legelészésére lehettek a járókelők figyelmesek. Napról napra, hétről hétre egyre szaporodott az önkéntes őzbarátok serege. Hogyisne, hiszen két ilyen jószág látványa derűs folt egy szürke városban.

Az emberek meg-megálltak a kerítés mellett. Előbb a kis őzekre, aztán egymásra mosolyogtak, mint akik egyaránt örvendenek azon, hogy ők, lám, valamennyien milyen békés emberek, de azon is, hogy azok a vadak odabent milyen emberszerető, kezes jószágok.

Egyre többen ismerkedtek meg a kecses kis vadakkal. A gimnazisták testközelből becézték, kínálgatták, szóval patronálták őket a tízpercekben. Hogy a kis őzek miért vannak ott, honnan kerültek oda, senkit sem érdekelt. Némelyek tudni vélték, hogy egy leendő helyi állatkert nyitó-példányai volnának, s ebbe mindenki boldogan beleegyezett.

Ezzel aztán a kis vadak mintegy eszmei köztulajdonná váltak. Mindenki gazdájuknak, pártfogójuknak érezte magát. Szinte lehetett nyomon kísérni, hogyan születik egy közösségi tulajdon.

Később megszokott, mindennapi lett a kép. Csak épp arra nem számított senki, hogy egyszer még tragikus is lehet. Ha most azt mondanók, hogy egyszerre csak súlyos csalódás érte a halasi járókelőket, mindenki arra gondolna, hogy felsőbb parancsra eltávolították onnan a kis városkedvenceket. Pedig, ha csak ennyi történt volna, azt a közfelzúdulás könnyen jóvátételre kényszeríthette volna.

Ennél sokkal súlyosabb, s teljességgel jóvátehetetlen sérelem esett a két kis ártatlanságon.

Az őzikéket egyszerűen levágták, megfőzték, megsütötték, megették! Hogy kicsodák?

Nem a gimnazisták, nem is a tantestület, sem a nagyközönség. Hanem egy helyi vadásztársaság, egy vadászbanketten.

Ahogy ez a kegyetlenség kitudódott, sokan megsiratták az őzeket, s még többen megátkozták a lakomavendégeket. Hogy nem akadt torkukon a falat?!

Vadat ugyebár puskával szokás elejteni. De még így is fenntartva a vadnak azt a

nemes jogát, hogy egy ügyetlen vadász elől elmenekülhessen. A bankettezők azonban böllérkéssel szúratták le az önvédelemre képtelen ártatlanságokat, mert nekik nem birkapaprikás vagy ürücomb kellett, hanem őzgerinc. Az eset belekerült a helyi lapba is, s azóta sem akar elülni a fölháborodás vihara.

Hivatkozzunk netán jó harmadfélezer éves e példára? A kitett Romulu Remust egy anyafarkas látta, amíg Faustulus, a pásztor rájuk nem bukkant. Romulus pedig felnövekedvén, megalapította Rómát. Egy kis túlzással hát úgy is mondhatjuk, hogy a Római Világbirodalom közvetve egy ragadozónak köszönheti létrejöttét.

Mire képes egy vadállat az emberért!

S mire képes az ember egy vadért!!

Simon Zoltán

Heinrich Heine

A KÜLDÖTT KIS LEVÉLKE

A küldött kis levélke,
amelyben eltaszítsz,
nem búsított, hát vége,
de kissé hosszan írsz.

Tizenkét sűrű oldal!
Szabályos kézirat!
Nem írnak ily nagy gonddal,
ha már szakítanak.

Fazekas Anna fordítása

Beküldött RAJZOK

Áramszünet

Élelmes srác

– Pistike, mit szeretnél a születésnapodra?
– Egy elektronikus számológépet.

A pártfogó

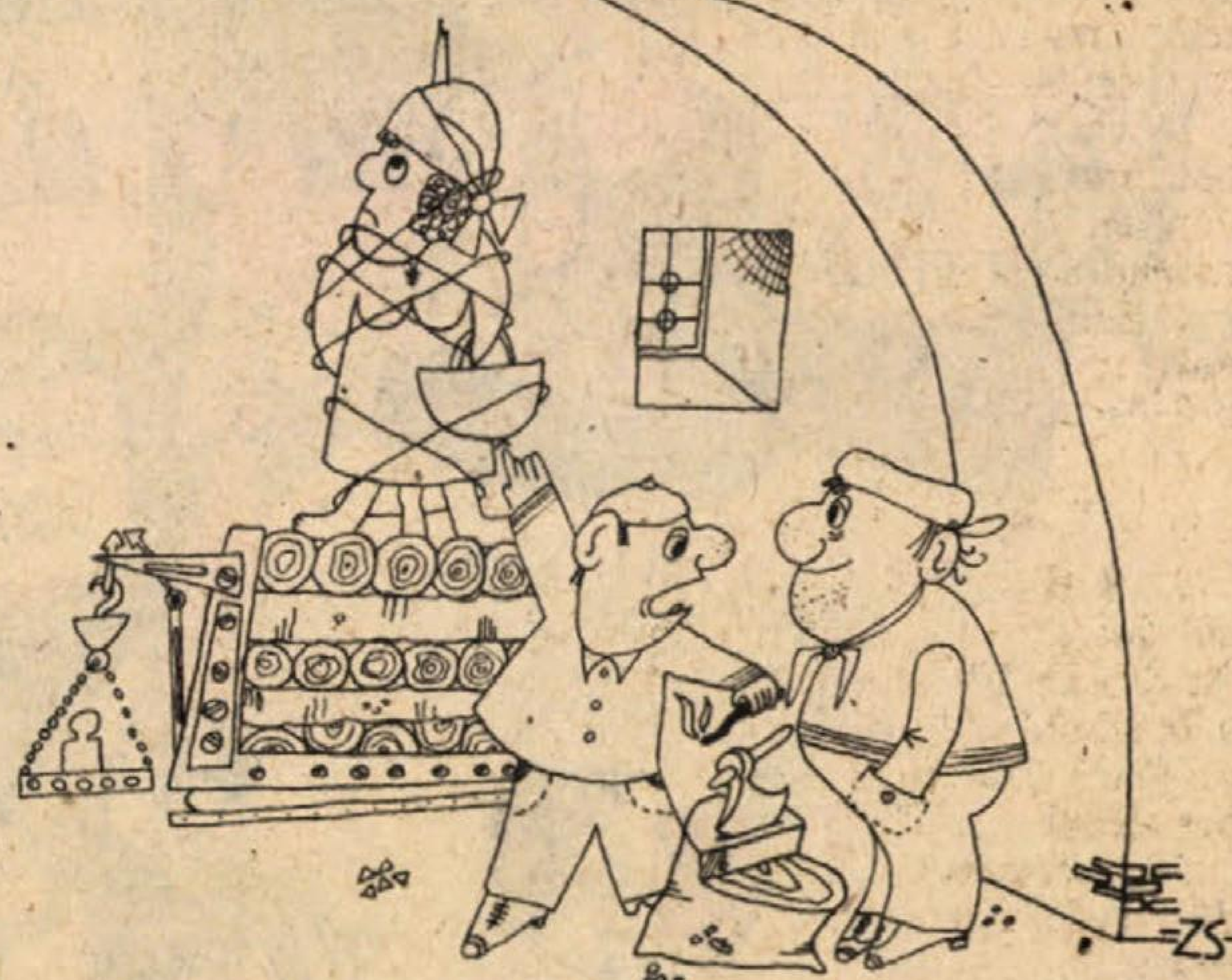

– Vétek elvinni! Olyan gyönyörű hangja van!

Náthás idők

Egy tüker pincében

– Most bebizonyítjuk neki, hogy nem is olyan vizes ez a fal!

ASZLÁNYI-TÖRTÉNETEK

Ez évben lesz huszonöt éve, hogy egy tragikus autóbaleset kioltotta az alig harminckét éves Aszlányi Károly életét. E sorok írója barátjaként tisztelhette őt. Együtt dolgozott vele egy sportújság szerkesztőségében. Most elmond róla három kis történetet, amelyek csak vele történhettek meg.

1.

Példátlanul feledékeny volt. Azt lehetne mondani, hogy művészi tökélyre emelte a feledékenységet. Ha vendégeket hívott, elfeledkezett róluk és elment otthonról sakkozni. Ha őt hívták meg valahova, otthonfelejtkezett. De a rekord ez volt:

Vendégeket hívott meg magához, esti bridzsre. A vendégek pontosan beállítottak és Aszlányi mérhetetlen csodálkozással fogadta őket:

— Mi az? Hát mára hívtalak benneteket?

— Persze... — feleltek.

— Érdekes... — merengett a házigazda — én azt hittem, hogy engem hívott meg valaki, és elfelejtettem elmenni...

2.

Rettentő nagy futballdrukker volt. A Fradiért lelkesedett, a Ferencváros futballcsapatáért. Minden vasárnap ott izgult az Üllői úti pálya tribünjén, de hétközben is kijárt a tréningekre és saját bevallása szerint is azért volt sportújságíró éveken át igen szerény fizetésért, hogy a Fradival foglalkozhassék.

Amikor megnősült és lakását berendezték, megdöbbenve látta, hogy fürdőszobájában a hideg- és melegvizet kék és piros csap jelzi. Amikor a Ferencváros színe zöld!

Azonnal nyakába vette a várost, de sehol sem talált zöld csapot. Nem nyugodott. Addig kutatott, amíg talált egy céget, amelyik hajlandó volt az ő részére jópénzért egy zöldszínű csapot gyártani.

Sem azelőtt, sem azóta nem gyártottak zöldszínű melegvízcsapot.

3.

Azt hiszem, senkisem lepődik meg azon, ha egy fiatal írónak nincs pénze. Aszlányi — ha mégoly tehetséges volt is — egy időben állandóan pénzhiányban szenvedett.

Egy délután feljött a szerkesztőségbe a szemközti kávéház trafikosa. Aszlányit kereste.

— Nincs itt — mondtuk —, talán később.

A trafikos feljött később is, de még mindig korán.

— Tessék megmondani Aszlányi úrnak, hogy itt voltam a huszonkét pengőért.

Huszonkét pengő! Akkor még rengeteg cigarettát lehetett venni huszonkét pengőért. A fejünket csóváltuk: miért szív Aszlányi ilyen drága cigarettát?

Amikor végre megérkezett, átadtuk az üzenetet és megkérdeztük:

— Mondd, Károly... Mit szívsz te?

Rezignáltan felelte:

— Én? Készpénzt...

(t.)

Az irigyelt ember

Mészáros András rajza

BÉRALAP-EMELÉS NINCS!
SZAKSZERVEZET
IPARIGAZGATÓSÁG
LEGYEN SZÍVES ALKALMAZNI AZ UNOKAHUGOMAT! Atyaúristen
TERV MINDEN ÁRON!
TÚLÓRA NINCS!
VÁLLALATI SZERELMI ÜGYEK
KOOPERÁLÓ VÁLLALAT
EZÉRT KI A FELELŐS?
FEGYELMI ÜGYEK
KÜLFÖLDI VENDÉG
VÁLLALATI PLETYKÁK

– Könnyű neki, igazgató!

Az mindjárt más

Pusztai Pál rajza

– Eddig azt tetszett mondani, hogy az ilyen panaszokkal nem kell törődni...

– No de most velem is megtörtént!

Az első kirándulás

Szegő Gizi rajza

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, 142–220. – 63.1514 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.

INDEX: 25504